

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 23 grudnia 1966 r.

Nr 73

TRESCI:
Pol:

UCHWAŁY SEJMU POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ:

- 338 — z dnia 20 grudnia 1966 r. o narodowym planie gospodarczym na 1967 r. i podstawowych założeniach na 1968 r. 719
- 339 — z dnia 20 grudnia 1966 r. w sprawie zatwierdzenia sprawozdania Rządu z wykonania narodowego planu gospodarczego w 1965 r., sprawozdania Rządu z wykonania budżetu Państwa za okres od 1 stycznia do 31 grudnia 1965 r. oraz w sprawie udzielenia Rządowi absolutorium za ten okres 738

ZARZĄDZENIA:

- 340 — Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 25 listopada 1966 r. w sprawie dodatkowego wynagrodzenia dla lekarzy zatrudnionych w stacjach sanitarno-epidemiologicznych 738
- 341 — Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 5 grudnia 1966 r. w sprawie podwyższenia uposażenia podstawowego pracowników z wyższym wykształceniem zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia i spełniających warunki określone dla specjalistów 737
- 342 — Ministra Żeglugi z dnia 12 grudnia 1966 r. zmieniające zarządzenie z dnia 19 października 1965 r. w sprawie środków ratunkowych na statkach morskich 737
- 343 — Prezesa Urzędu Patentowego Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej z dnia 7 listopada 1966 r. w sprawie egzaminu na rzecznika patentowego 738

338

UCHWAŁA SEJMU POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

z dnia 20 grudnia 1966 r.

o narodowym planie gospodarczym na 1967 r. i podstawowych założeniach na 1968 r.

I. Podstawowe założenia planu.

1. W 1967 r. należy kontynuować socjalistyczne uprzedmiotowienie Polski, dążąc do dalszej rozbudowy potencjału produkcyjnego, ze szczególnym uwzględnieniem gałęzi decydujących o szybkim rozwoju ekonomicznym kraju oraz wzroście stopy życiowej ludności. W tym celu należy dążyć do dalszego unowocześnienia struktury przemysłu, co powinno się wyrazić w zwiększeniu udziału produkcji przemysłu chemicznego i maszynowego w globalnej produkcji przemysłowej Polski. Należy jednocześnie zmniejszyć rozpiętość między wzrostem produkcji przedmiotów spożycia a wzrostem produkcji środków wytwarzania. Szczególnie istotnym zadaniem jest unowocześnienie oraz uzyskanie poprawy jakości produkcji przemysłowej, zwłaszcza przez wdrażanie najnowszych i najbardziej efektywnych procesów technologicznych, wprowadzanie nowoczesnych rozwiązań konstrukcyjnych oraz usprawnianie organizacji pracy.

2. Jednym z zasadniczych zadań planu na 1967 r. jest zapewnienie dalszej poprawy stopy życiowej ludności. Realizacja tego zadania wymaga poprawy zaopatrzenia rynku wewnętrznego w najbardziej poszukiwane towary, a zwłaszcza pełniejszego dostosowania ich do aktualnych potrzeb odbiorców, oraz rozszerzenia i usprawnienia działalności zakładów usługowych i gastronomicznych. Ważnym elementem poprawy stopy życiowej powinno być lepsze, w ramach istniejących możliwości, zaspokojenie potrzeb mieszkaniowych, zdrowotnych i kulturalnych społeczeństwa. Należy usprawnić funkcjonowanie placówek świadczących usługi dla ludności.

3. Należy kontynuować i rozwinąć działalność zmierzającą do stworzenia warunków dla rozwoju oraz intensyfikacji produkcji rolnej. W tym celu zwiększone zostaną nakłady inwestycyjne dla potrzeb rolnictwa oraz przemysłów dostarczających środki produkcji dla rolnictwa. Należy uzyskać dalszą poprawę zaopatrzenia rolnictwa w nawozy sztuczne, środki ochrony roślin, maszyny i traktory oraz materiały budowlane. Ponadto należy zwiększyć ilość gruntów posiadających uregulowane stosunki wodne oraz kontynuować akcję elektryfikacji wsi. Ważnym zadaniem jest dal-

sze usprawnienie dostawy nasion kwalifikowanych, zwierząt zarodkowych oraz pasz treściwych dla potrzeb gospodarstw rolnych. W 1967 r. należy dążyć do usprawnienia skupu artykułów rolnych, zarówno przez odpowiedni rozwój i wyposażenie punktów skupu, jak i niezbędne usprawnienia organizacyjne.

4. Należy dążyć do zwiększenia obrotów handlu zagranicznego w warunkach utrzymania pełnej równowagi bilansu płatniczego oraz uzyskania poprawy struktury eksportu przez zwiększenie w nim udziału maszyn i urządzeń oraz przemysłowych artykułów konsumpcyjnych. Należy dążyć do uzyskania poprawy opłacalności eksportu. Należy wydawnie rozwijać obroty z krajami socjalistycznymi, a w szczególności z krajami członkami Rady Wzajemnej Pomocy Gospodarczej, zwracając szczególną uwagę na zwiększenie zakresu specjalizacji i kooperacji produkcji.

5. W 1967 r. należy zapewnić zatrudnienie dla całego przyrostu siły roboczej w warunkach prowadzenia prawidłowej polityki zatrudnienia i płac, przeciwdziałającej naruszeniu ekonomicznie uzasadnionych proporcji pomiędzy wzrostem zatrudnienia i funduszu płac a wzrostem produkcji.

6. Rozwijając w 1967 r. działalność inwestycyjną należy dostosować poziom nakładów do realnych możliwości gospodarki narodowej, przy jednoczesnym zapewnieniu odpowiedniego priorytetu dla inwestycji szczególnie ważnych dla rozwoju gospodarczego kraju oraz inwestycji dających najszybsze i największe efekty ekonomiczne. Konieczne jest uzyskanie dalszego usprawnienia działalności inwestycyjnej, utrzymanie kosztów inwestycji w ramach ustalonych kosztorysami oraz dotrzymywanie terminów oddawania obiektów do użytku.

II. Przemysł

1. Zakłada się, że wartość produkcji globalnej przemysłu uspołecznionego, liczona w cenach porównywalnych, wzrośnie w 1967 r. do około 837,1 mld zł, tj. o 6,2% w porównaniu z 1966 r., w tym produkcja środków wytwarzania (grupa A) wzrośnie o około 7,0%, a produkcja przedmiotów spożycia (grupa B) o około 4,8%.

2. Zakłada się, że w 1968 r. wartość produkcji globalnej przemysłu uspołecznionego w cenach porównywalnych osiągnie poziom 802,2 mld zł, co stanowi w porównaniu z 1967 r. wzrost o 7,8%, w tym produkcja środków wytwarzania (grupa A) wzrośnie o około 8,8%, a produkcja przedmiotów spożycia (grupa B) o około 5,9%.

3. Szacuje się, że w 1967 r. struktura gależiowa produkcji przemysłowej oraz tempo wzrostu produkcji poszczególnych gależy przemysłu będzie kształtować się następująco:

Wyszczególnienie	Wartość produkcji w 1967 r. w mln zł	Struktura gależiowa produkcji w 1967 r. w %	Wskaźnik wzrostu wartości produkcji 1967 r. 1966 r. w %
Wartość produkcji globalnej ogółem w cenach porównywalnych	837.072	100,0	106,2
Wytwarzanie energii elektrycznej i ciepłej	20.143	2,4	108,0
Przemysł paliw	61.076	7,3	102,4
Hutnictwo żelaza (łącznie z wydobyciem rudy)	65.451	7,8	103,8
Hutnictwo metali nieżelaznych (łącznie z wydobyciem rudy)	17.280	2,1	108,6
Przemysł maszynowy i konstrukcji metalowych	61.713	7,4	109,0
Przemysł elektrotechniczny	42.716	5,1	108,6
Przemysł środków transportu	81.558	9,8	109,4
Przemysł metalowy	42.902	5,1	107,1
Przemysł chemiczny (łącznie z wydobyciem surowców chemicznych)	75.369	9,0	112,2
Przemysł gumowy	10.050	1,2	107,1
Przemysł materiałów budowlanych (łącznie z wydobyciem surowców mineralnych dla budownictwa oraz przemysłu materiałów budowlanych, szklarskiego i porcelanowo-fajansowego)	25.417	3,0	104,5
Przemysł szklarski	5.384	0,6	107,6
Przemysł porcelanowo-fajansowy	1.094	0,2	112,3
Przemysł drzewny	30.359	3,6	104,8
Przemysł papierniczy	11.416	1,4	103,0
Przemysł poligraficzny	5.011	0,6	106,4
Przemysł włókienniczy (łącznie z dziewiarstwem)	67.476	8,1	105,0
Przemysł odzieżowy (z wyjątkiem produkcji odzieży skórzanej, futrzanej i dzianej)	26.047	3,1	107,7
Przemysł skórno-obuwiczny	16.954	2,0	106,1
Przemysł spożywczy	154.090	18,4	102,5
Przemysł solny	460	0,1	103,6
Inne gależe przemysłu	14.306	1,7	111,8

4. Przemysł wytwarzający energię elektryczną i ciepłą.

Produkcja energii elektrycznej powinna osiągnąć w 1967 r. poziom 52,1 mld kWh, co oznacza wzrost o 8,8% w stosunku do 1966 r. Produkcję energii elektrycznej w 1968 r. zakłada się w wysokości 56,7 mld kWh, co w porównaniu z 1967 r. oznacza wzrost także o 8,8%.

W celu zapewnienia wykonania programu produkcyjnego należy zapewnić przekazanie w 1967 r. do eksploatacji 171,4 MW nowych mocy, z tego 758,5 MW w elektrowniach zawodowych, w tym w elektrowniach: Pątnów — 400 MW, Łaziska — 250 MW, Solina — 80 MW oraz w elektrociepłowni Blachownia — 28,5 MW.

Dla zapewnienia dalszego rozwoju energetyki w następnych latach należy między innymi w 1967 r. rozpocząć budowę drugiego etapu elektrowni Turów oraz elektrociepłowni w Gdańsku i Wrocławiu.

5. Przemysł paliw.

Produkcja ważniejszych wyrobów przemysłu paliw powinna w latach 1967 i 1968 osiągnąć co najmniej następujący poziom:

Wyszczególnienie	Jednostka miary	1967 r.	1968 r.	Wskaźniki %	
				1967 r. 1966 r.	1968 r. 1967 r.
Węgiel kamienny	mln ton	123,5	127,1	101,4	102,9
Węgiel brunatny	mln ton	24,2	28,1	98,5	116,0
Ropa naftowa	tys. ton	450	500	112,5	111,1
Gaz ziemny	mln m ³	1.680	2.530	130,2	150,6
Przerób ropy naftowej	tys. ton	3.715	5.800	101,9	156,1

W celu zapewnienia w latach 1967 i 1968 dalszego wzrostu wydobywania węgla kamiennego należy między innymi:

- kontynuować budowę kopalń: „Mortimer—Porąbka”, „1 Maja”, „Jastrzębie”, „Moszczenica”, „Szczygłowice”, „Staszic”, „Zoliówka” i „Borynia”,
- kontynuować rozbudowę kopalń: „Wesola”, „Ziemiowit”, „Julian” i „Halemba”,
- kontynuować w 1967 r. budowę 29 nowych poziomów wydobywczych,
- rozpocząć w 1967 r. rozbudowę kopalni „Anna” w nowym polu południowym,
- przekazać do eksploatacji 5 nowych poziomów wydobywczych w 5 kopalniach.

Dla osiągnięcia planowanego wydobywania ropy naftowej i gazu ziemnego oraz dla zapewnienia przyrostu zasobów tych surowców należy wykonać w 1967 r. 345 tys. m wierceń geologiczno-poszukiwawczych oraz 27 tys. m wierceń eksploatacyjnych, a w 1968 r. 460 tys. m wierceń geologiczno-poszukiwawczych i 50 tys. m wierceń eksploatacyjnych. Przewiduje się uzyskanie w 1967 r. przyrostu zasobów (kategorii A+B) ropy naftowej w wysokości 3.400 tys. ton, a gazu ziemnego w wysokości 8 mld m³.

W 1967 r. należy ukończyć budowę gazociągów gazu ziemnego Puławy — Warszawa i Tarnów — Skawina. Ponadto w 1967 r. należy rozpocząć budowę gazociągu gazu koksowniczego Piotrków — Łódź, gazociągu gazu ziemnego Przemysł — Jarosław, gazociągu gazu miejskiego Szczecin — Stargard szczeciński oraz należy wybudować gazociąg gazu ziemnego do hut: „Kościusko”, „Florian” i „Łabędy”.

W zakresie rafinacji ropy naftowej należy w Mazowieckich Zakładach Rafineryjnych i Petrochemicznych w Płocku zapewnić uruchomienie w I półroczu 1968 r. drugiej destylacji rurowo-wieżowej o zdolności przerobowej 3,0 mln ton rocznie oraz instalacji współpracujących.

6. Hutnictwo żelaza.

Produkcja ważniejszych wyrobów hutnictwa żelaza powinna osiągnąć w latach 1967 i 1968 co najmniej następujący poziom:

Wyszczególnienie	Jednostka miary	1967 r.	1968 r.	Wskaźniki %	
				1967 r. 1966 r.	1968 r. 1967 r.
Surowca w przetworzeniu na martenowską	tys. ton	6.100	6.700	110,3	104,7
Stal surowa	tys. ton	10.200	10.540	104,0	103,3
Wyroby walcowane w tym ze stali jakościowej	tys. ton	6.870	7.150	104,5	104,1
Rury stalowe ogółem	tys. ton	860	910	106,0	105,8
	tys. ton	599,5	625,6	110,5	104,4

Jednocześnie należy zapewnić oddanie do użytku w szczególności ciągarni rur w hucie „Jedność” w 1967 r.

a w 1968 r. walcowni slabing w hucie Im. Lenina, pierwszego etapu walcowni średnirodnej w hucie „Warszawa” i walcowni szyn w hucie „Kościszko”, a ponadto należy zakończyć w pełnym zakresie w 1967 r. modernizację walcowni zgniatacza w hucie „Kościszko”.

7. Hutnictwo metali nieżelaznych.

Produkcja ważniejszych wyrobów hutnictwa metali nieżelaznych powinna osiągnąć w latach 1967 i 1968 co najmniej następujący poziom:

Wyszczególnienie	Jednostka miary	1967 r.	1968 r.	Wskaźniki %	
				1967 r. 1966 r.	1968 r. 1967 r.
Aluminiun	tys. ton	95,5	97,7	167,5	102,3
Cynk	tys. ton	196,0	208,2	101,0	106,2
Ołów rafinowany	tys. ton	44,0	50,8	102,8	115,5
Miedź elektrolityczna	tys. ton	41,8	45,8	104,5	109,6

W latach 1967 i 1968 w celu rozbudowy potencjału produkcyjnego hutnictwa metali nieżelaznych należy:

- oddać do eksploatacji do końca 1967 r. pierwszy piec szybowy w hucie cynku w Miasteczku Śląskim,
- kontynuować budowę kopalni miedzi „Lubin” i „Półkowice”,
- kontynuować budowę kopalni rud cynkowo-olowiowych „Olkusz” oraz budowę nowego rejonu eksploatacyjnego przy kopalni „Orzeł Biały”,
- zakończyć rozbudowę huty miedzi w Legnicy w stopniu zapewniającym osiągnięcie zdolności produkcyjnej w końcu 1968 r. w ilości 50–60 tys. ton rocznie.

8. Przemysł maszynowy, elektrotechniczny, środków transportu i metalowy.

Zakłada się, że produkcja ważniejszych maszyn, urządzeń oraz środków transportu osiągnie w latach 1967 i 1968 następujący poziom:

Wyszczególnienie	Jednostka miary	1967 r.	1968 r.	Wskaźniki %	
				1967 r. 1966 r.	1968 r. 1967 r.
Kotły parowe wodno-rurkowe	tp/h	5.264	5.970	92,3	113,4
Turbiny parowe energetyczne	MW	907	1.346	135,3	148,5
Obrabiarki do metali szlifierające	mln zł c. p.	3.250	3.658	112,6	112,6
Maszyny do obróbki plastycznej metali	mln zł c. p.	421	579	105,5	137,7
Maszyny i urządzenia dla przemysłu chemicznego, gumowego i wyrobów z gumy oraz przemysłu rafineryjnego	tys. ton.	66	78	104,1	117,5
Maszyny górnicze, maszyny i urządzenia do mechanicznej przeróbki rud i wędla, wozy kopalniane (łącznie z częściami zamiennymi)	mln zł c. p.	4.000	4.230	100,9	105,8

Wyszczególnienie	Jednostka miary	1967 r.	1968 r.	Wskaźniki %	
				1967 r. 1966 r.	1968 r. 1967 r.
Maszyny i urządzenia do wyrobu płyt pilśniowych	tys. ton	4,0	11,5	76,9	287,5
Maszyny i urządzenia do wyrobu papieru i tektury	tys. ton	6,2	6,6	326,3	106,5
Maszyny włókiennicze (bez części zamiennych) łącznie z maszynami i urządzeniami do włókania syntetycznych i sztucznych	mln zł c. p.	1.421	1.914	112,1	134,6
Maszyny i narzędzia rolnicze oraz dla gospodarki leśnej	mln zł c. p.	4.162	4.530	106,7	108,8
Koparki	sztuka	1.220	1.460	122,6	118,9
Łożyska toczne	mln sztuk	40,8	942,5	106,8	104,2
Maszyny elektryczne urządzone łącznie z mikrośrubnikami	MW	5.348	5.912	112,8	111,1
Odbiorniki radio- i radiotelefonów	tys. szt.	650,0	680,0	95,6	109,0
Odbiorniki telewizyjne	tys. szt.	400,0	400,0	100,0	100,0
Kable telefoniczne	tys. km	729,4	858,0	110,8	117,6
Lokomotywy spalinowe na tor normalny w tym lokomotywy o mocy 750–800 KM	sztuka	252	307	67,6	121,8
Lokomotywy elektryczne na tor normalny	sztuka	57	87	142,3	152,6
Jednostki elektryczne wieloczołowe	sztuka	105	116	123,8	112,6
Wagony osobowe na tor szeroki i normalny	komplet	51	47	137,8	92,2
Wagony towarowe na tor szeroki i normalny	sztuka	600	678	109,1	112,5
Samochody osobowe	sztuka	12.459	13.080	74,2	105,9
Samochody ciężarowe	sztuka	26.500	30.000	99,8	113,2
Autobusy	sztuka	32.890	37.400	109,9	113,7
Ciągniki dwuosłowe w tym ciągniki typu C-4011	sztuka	3.870	38.400	101,5	103,4
Tabor transportu i rybołówstwa morskiego powyżej 100 DWT	sztuka	32.000	38.000	126,9	118,8
Elementy automatyki przemysłowej różnych systemów – opółem	mln zł c. p.	16.000	25.000	225,4	156,3
	tys. DWT	452,0	473,0	115,5	105,9
	mln zł c. p.	1.526,7	1.627,3	116,2	105,5

W latach 1967 i 1968 należy przygotować i opisać produkcję szeregu nowych typów nowoczesnych wyrobów przemysłu maszynowego, a zwłaszcza:

- wykonać w 1967 r. prototyp turbogeneratora TK-200 MW,
- przygotować w 1967 r. a uruchomić w 1968 r. nowy

- na produkcję nowych typów silników na podstawie dokumentacji licencyjnych: 12-cylindrowego silnika typu 12.30.SS, 6-cylindrowego silnika typu TD.36, 6-cylindrowego silnika typu L.0600 i H.6R.14.16,
- uruchomić w 1967 r. masową produkcję kineskopów 19 i 23-calowych o kącie odchylenia 110° w wykonaniu antyimplozyjnym,
 - w 1967 r. przygotować produkcję samochodów osobowych według licencji firmy „Fiat” oraz w 1968 r. rozpocząć ich seryjną produkcję,
 - zapewnić terminowe przekazanie do eksploatacji prototypów statków: masowca 23.000 DWT, drobnicowców 10.000 DWT i 2.280 DWT, trawlera przetwórci 1.500 DWT oraz rozpocząć budowę nowego trawlera 600 DWT, modernizację baz rybackich 10.000 DWT i trampów 14.500 DWT.

6. Przemysł chemiczny i gumowy.

Produkcja ważniejszych wyrobów wytwarzanych w przemyśle chemicznym i gumowym powinna w latach 1967 i 1968 osiągnąć co najmniej następujący poziom:

Wyszczególnienie	Jednostka miary	1967 r.	1968 r.	Wskaźniki %	
				1967 r. 1966 r.	1968 r. 1967 r.
Siarka (bez brzołów) w przeliczeniu na 100%	tys. ton	495	520	103,1	105,1
Kwas siarkowy w przeliczeniu na 100%	tys. ton	1.200	1.390	105,6	115,8
Soda kaustyczna w przeliczeniu na 100%	tys. ton	624	680	100,2	109,0
Nawóz azotowy w przeliczeniu na N ₂	tys. ton	582	745	123,8	128,0
Nawóz fosforowy w przeliczeniu na P ₂ O ₅	tys. ton	370	470	102,2	127,0
Środki ochrony roślin	t. p.	965	1.035	110,3	107,3
Tworzywa sztuczne	tys. ton	175,8	224,8	130,1	127,9
Włókna chemiczne ogółem	tys. ton	116,0	122,1	106,7	105,3
Włókna chemiczne syntetyczne	tys. ton	33,4	39,3	122,3	117,7
Kauczuk syntetyczny	tys. ton	40	40	106,7	100,0
Opony samochodowe	tys. szt.	3.070	3.600	101,7	117,3

W celu osiągnięcia planowanej na lata 1967 i 1968 wielkości produkcji nawozów azotowych należy zapewnić wyprodukowanie co najmniej 860 tys. ton amoniaku syntetycznego w 1967 r. oraz 1.110 tys. ton w 1968 r. przez:

- uruchomienie na początku 1967 r. w Zakładach Azotowych Puławy I trzeciego ciągu syntezy amoniaku o zdolności produkcyjnej 300 ton amoniaku na dobę wraz z przerobem na mocznik,
- uruchomienie w Zakładach Azotowych Puławy II pierwszego ciągu syntezy amoniaku o zdolności produkcyjnej 500 ton na dobę w końcu 1967 r. i pozostałych dwóch ciągów o tej samej zdolności produkcyjnej, każdy w 1968 r.,
- uruchomienie w 1967 r. w Zakładach Azotowych Tarnów II dwóch instalacji półspalania gazu ziemnego i uzyskanie łącznej zdolności produkcyjnej 380 ton amoniaku na dobę.

W celu zapewnienia założonego rozwoju produkcji nawozów fosforowych należy uruchomić nowe zdolności produkcyjne kwasu siarkowego w wysokości 100 tys. ton w 1967 r. w Zakładach Przetwórczych Siarki w Tarnobrzegu

i 200 tys. ton w 1968 r. w Gdańskiej Fabryce Kwasu Siarkowego oraz uruchomić w 1967 r. nowy oddział superfosfatu pojedynczego o zdolności produkcyjnej 400 tys. ton w Zakładach Przetwórczych Siarki w Tarnobrzegu, a w 1968 r. oddział superfosfatu potrójnego o zdolności produkcyjnej 138 tys. ton P₂O₅ w Gdańskiej Fabryce Kwasu Siarkowego.

W zakresie rozwoju przemysłu tworzyw sztucznych należy zapewnić uruchomienie w Zakładach Azotowych w Tarnowie w 1967 r. instalacji polichloru winylu suspensyjnego i wyprodukowanie co najmniej 13,0 tys. ton tego tworzywa, wyprodukowanie w Zakładach Chemicznych „Blachownia” w 1967 r. 10,5 tys. ton i w 1968 r. 16,0 tys. ton polietylenu wysokociśnieniowego w gatunkach zapewniających właściwą jakość wyrobów z polietylenu, a ponadto należy w 1968 r. w Zakładach Chemicznych „Oświęcim” uruchomić wytwórnię polioctanu winylu o zdolności produkcyjnej 10,0 tys. ton rocznie.

W celu zapewnienia dalszego rozwoju produkcji włókien chemicznych należy uruchomić w 1968 r. w Zakładach Włókien Sztucznych „Stilon” w Gorzowie nowy ciąg produkcyjny jedwabiu poliamidowego o zdolności produkcyjnej 1,0 tys. ton rocznie oraz prowadzić prace inwestycyjne w stopniu zapewniającym uruchomienie w tych zakładach w 1969 r. nowych zdolności produkcyjnych 7 tys. ton kordu stylonowego rocznie.

Należy rozpocząć w 1967 r. w Tomaszowskich Zakładach Włókien Sztucznych budowę oddziału włókna viskozowego modyfikowanego typu „Wiskona” o zdolności produkcyjnej 9,0 tys. ton rocznie w celu uruchomienia produkcji w 1969 r.

W zakresie pozostałych działów przemysłu chemicznego należy między innymi:

- zapewnić wydatny wzrost produkcji barwników do włókien syntetycznych w ilości co najmniej 460 ton w 1967 r. i 810 ton w 1968 r.,
- przekazać w 1967 r. do użytku pierwszy etap nowej fabryki opon w Olsztynie i osiągnąć w niej w 1968 r. produkcję 575 tys. sztuk opon.

10. Przemysł materiałów budowlanych.

Produkcja ważniejszych wyrobów w przemyśle materiałów budowlanych powinna osiągnąć w latach 1967 i 1968 co najmniej następujący poziom:

Wyszczególnienie	Jednostka miary	1967 r.	1968 r.	Wskaźniki %	
				1967 r. 1966 r.	1968 r. 1967 r.
Cement	tys. ton	11.051	11.423	103,9	103,4
Materiały ściennego ogółem w przeliczeniu na cegły	mln szt.	6.476	6.907	107,4	106,7
Materiały dachowe w tym:	mln m ² krycia	55,4	58,8	104,1	106,1
— dachówka palona	mln szt.	103,7	107,2	102,8	103,4
— płyty dachowe azbestowo-cementowe	mln m ²	23,5	25,0	108,8	106,4
— papa	mln m ²	135,8	138,4	104,2	101,9
Rurki drenarskie	mln szt.	325,7	353,8	107,1	108,6

Jednocześnie w latach 1967 i 1968 należy przekazać do eksploatacji następujące ważniejsze nowe obiekty:

- drugi etap budowy zakładu wapienniczego w Bukowej (województwo kieleckie) w 1967 r. o zdolności produkcyjnej 190 tys. ton wapna hydratyzowanego, 130 tys. ton wapna nawozowego i 110 tys. ton mączki wapiennej rocznie,
- zakład wapienno-piaskowy w Zielonkach (województwo

two bydgoskie) w 1967 r. o zdolności produkcyjnej 30 mln jednostek ceramicznych oraz zakład ceramiki czerwonej w Soltykowie (województwo kieleckie) w 1967 r. o zdolności produkcyjnej 18 mln jednostek ceramicznych rocznie,

- zakłady betonów komórkowych w Śniadowie (województwo białostockie) w 1967 r. oraz w 1968 r. w Miliczu (województwo wrocławskie) i w Powodowie (województwo poznańskie) o zdolności produkcyjnej po 130 tys. m³ rocznie,
- zakłady elementów żelbetonowych i betonowych w 1967 r. w Kurzętniku (województwo olsztyńskie) o zdolności produkcyjnej 85 tys. m³, a w 1968 r. w Elku (województwo olsztyńskie) o zdolności produkcyjnej 87 tys. m³ i w Pionku (województwo szczecińskie) o zdolności produkcyjnej 105 tys. m³ rocznie,
- zakład płyt azbestowo-cementowych w Trzemesznie (województwo bydgoskie) w 1968 r. o zdolności produkcyjnej 8,2 mln m² rocznie.

11. Przemysł szklarski i porcelanowo-fajansowy.

Produkcja ważniejszych wyrobów w przemyśle szklarskim i porcelanowo-fajansowym osiągnąć powinna w latach 1967 i 1968 co najmniej następujący poziom:

Wyszczególnienie	Jednostka miary	1967 r.	1968 r.	Wskaźniki %	
				1967 r. 1966 r.	1968 r. 1967 r.
Szko okienne ciągnione w przeliczeniu na 2 mm	tys. m ²	43.160	45.700	110,9	103,9
Ceramika stołowa	mln zł c. zb.	779,4	813,4	107,6	104,4

Dla osiągnięcia przyjętego w planie przyrostu zdolności produkcyjnych należy w latach 1967 i 1968 przekazać do eksploatacji między innymi następujące obiekty:

- drugi etap budowy Huty Szkła Technicznego w Polance (województwo rzeszowskie) o zdolności produkcyjnej 3.780 ton rocznie,
- Zakład nr 3 Porcelany Stołowej we Włocławku o zdolności produkcyjnej 2.400 ton rocznie,
- Zakład Płytek Kamionkowych w Przysuchej (województwo kieleckie) o zdolności produkcyjnej 780 tys. m² rocznie.

12. Przemysł drzewny.

Produkcja ważniejszych wyrobów drzewnych powinna osiągnąć w latach 1967 i 1968 co najmniej następujący poziom:

Wyszczególnienie	Jednostka miary	1967 r.	1968 r.	Wskaźniki %	
				1967 r. 1966 r.	1968 r. 1967 r.
Tarcica ogółem	mln m ³	6,2	6,1	98,6	98,5
Płuty pilśniowe	mln m ³	64,1	69,5	106,4	108,4
Płuty wiórowe	tys. m ³	164,5	181,5	110,4	110,3
Meble	mln zł c. zb.	11.490	12.778	109,0	111,2
w tym drewniane	mln zł c. zb.	10.484	11.701	109,0	111,6

Założony wzrost produkcji płyt pilśniowych oraz płyt wiórowych powinien być osiągnięty głównie przez zwiększenie zdolności produkcyjnych w Zakładzie Płyt Pilśniowych w Czarnkowie i Zakładzie Płyt Wiórowych w Suwałkach oraz przez wprowadzenie czteroosobowego systemu

pracy w tych zakładach (w Czarnkowie w 1967 r. i w Suwałkach w 1968 r.), a ponadto w wyniku uruchomienia w 1968 r. nowego oddziału płyt wiórowych w Orzechowie.

Zwiększenie produkcji mebli powinno być osiągnięte w drodze intensyfikacji produkcji w istniejących zakładach oraz terminowego uruchamiania nowych mocy produkcyjnych. Przy wzroście dostaw mebli na rynek krajowy i zagraniczny zakłada się ich unowocześnienie, rozszerzenie produkcji zestawów kombinowanych i zwiększenie produkcji segmentowych mebli kuchennych w celu lepszego dostosowania mebli do wymagań odbiorców i aktualnych norm budownictwa mieszkaniowego.

13. Przemysł papierniczy.

Produkcja ważniejszych wyrobów przemysłu papierniczego powinna osiągnąć w latach 1967 i 1968 co najmniej następujący poziom:

Wyszczególnienie	Jednostka miary	1967 r.	1968 r.	Wskaźniki %	
				1967 r. 1966 r.	1968 r. 1967 r.
Celuloza ogółem	tys. ton	431	463	107,3	107,4
Papier	tys. ton	663	682,5	100,9	102,9
Tektura	tys. ton	184,2	184,7	102,8	100,3

Należy w 1967 r. oddać do eksploatacji oddział celulozy viskozowej w budowanym kombinacie celulozowo-papierniczym w Świeciu i oddział celulozy bielonej w zakładzie celulozowo-papierniczym w Kostrzynie oraz zwiększyć wykorzystanie zdolności produkcyjnych w zakładach celulozowo-papierniczych w Ostrołęce. W 1968 r. należy przekazać do eksploatacji maszynę do produkcji papierów białych w zakładach celulozowo-papierniczych w Kostrzynie.

Przy zakładanym nieznacznym wzroście produkcji papieru i tektury zużycie papieru w kraju wzrosło w 1967 r. o 4,9% w porównaniu z 1966 r., a tektury o 7,4%. Nastąpiło to głównie w wyniku założonego wzrostu importu papieru i tektury w 1967 r. o 29,1% w porównaniu do 1966 r. oraz jednoczesnego zmniejszenia eksportu papieru o 25% i t. o 6,7 tys. ton.

Mały stosunkowo wzrost produkcji papieru i tektury wymaga przedsięwzięcia odpowiednich środków zapewniających bardziej oszczędne zużycie papieru i tektury, między innymi przez rozszerzenie rotacji opakowań, zwiększenie przewozów towarów luzem w specjalnych wagonach i stosowanie w większym stopniu opakowań z tworzyw sztucznych.

14. Przemysł lekki (włókienniczy, odzieżowy i skórzano-obuwialny).

Produkcja ważniejszych wyrobów przemysłu lekkiego powinna osiągnąć w 1967 i 1968 r. następujący poziom:

Wyszczególnienie	Jednostka miary	1967 r.	1968 r.	Wskaźniki %	
				1967 r. 1966 r.	1968 r. 1967 r.
Tkaniny bawełniane i bawełnopodobne wykończone	mln m ²	809,6	834,6	102,1	102,1
	mln mb.	853,9	879,8	102,3	102,3
Tkaniny wełniane i wełnopodobne wykończone	mln m ²	126,0	133,0	98,5	100,2
	mln mb.	89,7	93,3	97,6	100,2
Tkaniny lene i pakulane wykończone	mln m ²	109,3	113,0	100,3	100,3
	mln mb.	106,4	111,5	100,3	100,3

Wyszczególnienie	Jednostka miary	1967 r.	1968 r.	Wskaźniki %	
				1967 r. 1966 r.	1968 r. 1967 r.
Thunaj jedwabny	mln ar ²	133,1	140,0	106,8	105,2
Wyroby date- warskie	mln szt.	202,6	225,3	107,2	111,2
Wyroby pod- czosnkowe	mln par	132,8	137,7	103,6	103,7
Przerób tkanin na konfekcje	mln mb.	472,1	493,0	105,7	104,4
Obróbka ogólna (bez obróbki go- nowego)	mln par	92,1	99,6	108,0	108,1
W tym obróbka z wierzchnią skórzanymi i skóro-podob- nymi	mln par	30,6	64,2	111,5	103,6

W przemyśle lekkim powinno nastąpić dalsze zmniejszenie udziału włókien naturalnych w ogólnym zużyciu bawełny, wełny i włókien chemicznych do około 54,4% w 1967 r. i 52,7% w 1968 r.

W realizacji programu inwestycyjnego należy zapewnić oddanie do eksploatacji następujących ważniejszych obiektów:

- w 1967 r. farbiarni w Zakładach Przemysłu Bawełnianego w Białymstoku i wykończalni w Zakładach Przemysłu Bawełnianego w Zduńskiej Woli, przedziałni bawełny w Zakładach Przemysłu Bawełnianego w Głuszycy (pierwszy etap budowy), przedziałni czesankowej w Toruniu (drugi etap budowy), wykończalni tkanin wełnianych w Tomaszowie,
- w 1968 r. przedziałni bawełny w Zakładach Przemysłu Bawełnianego w Głuszycy (drugi etap budowy) i w Zakładach Przemysłu Lniarskiego w Nowej Soli, przedziałni zgrzebnej w Zakładach Przemysłu Wełnianego w Zgierz, rozszarni w Hrubieszowie, garbarni skór miękkich w Lesznie Górnym.

15. Przemysł spożywczy.

Produkcja ważniejszych wyrobów przemysłu spożywczego powinna osiągnąć w latach 1967 i 1968 co najmniej następujący poziom:

Wyszczególnienie	Jednostka miary	1967 r.	1968 r.	Wskaźniki %	
				1967 r. 1966 r.	1968 r. 1967 r.
Mięso z uboju	tys. ton	1.322	1.359	104,1	102,8
Bekon	tys. ton	56	56	101,8	100,0
Konserwy mięsne	tys. ton	83	87	107,2	104,8
— w tym wąsiki i łopatki	tys. ton	30	31	105,6	103,3
Polony typ mas- łach	tys. ton	347,5	362,0	106,9	109,9
Mleko spożywcze	mln l	1.300	1.330	104,0	102,3
Masło śmietan- kowe	tys. ton	115,7	114,0	99,2	98,5
Sery dojrzale	tys. ton	31	33	106,9	106,5
Oleje i tłuszcze jedlane	tys. ton	186,9	197,5	103,9	105,7
Cukier	tys. ton	1.500	1.543	91,6	102,9
— z kandyd	tys. ton	1.500	1.543	91,6	102,9
— z miodu roku kalendario- wego	tys. ton	1.500	1.543	102,6	91,7
Wyroby cze- koladne	tys. ton	45	47,7	107,3	106,0
Spirytus czysty	mln l 100°	150,7	148,5	98,3	98,5
Wódki i spirytus czysty	mln l 100°	92,3	96,0	104,3	104,0
Popioły	mln szt.	86	87,5	96,6	102,7

Realizując program inwestycyjny należy dążyć do zapewnienia niezbędnych przyrostów zdolności produkcyjnych, przede wszystkim w drodze modernizacji, rekonstrukcji i rozbudowy istniejących zakładów. Przewidzieć należy również rozbudowę powierzchni magazynowych, powierzchni chłodnictwa składowego i przyzakładowego, rozbudowę przemysłu piekarniczego, poprawę gospodarki paliwowo-energetycznej i wodnościekowej. Specjalną uwagę należy zwrócić na realizację programu budowy elewatorów zbożowych.

W przemyśle spożywczym należy oddać do użytku następujące ważniejsze obiekty:

- zakłady mięsne w Warszawie-Zeraniu w 1967 r. oraz w 1968 r. w Kielcach i Nisku,
- wytwórnie pasz w Golubiu i Jarosławiu w 1967 r.,
- chłodnię składową w Szczecinie w 1967 r., a w 1968 r. chłodnię składową w Zielonej Górze i chłodnię składową mleczarską w Gdyni,
- trzy elewatory zbożowe w 1967 r. (Starosielce, Koło, Szymanów) oraz sześć w 1968 r. (Grajewo, Fordon, Nakło, Strzelno, Kozłów i Szamotuły),
- dziewięć ważniejszych obiektów w przemyśle mleczarskim w 1967 r. i osiem w 1968 r.

16. Rzemiosło indywidualne.

Rzemiosło indywidualne powinno intensywnie rozwijać działalność usługową dla ludności i dla rolnictwa oraz rozszerzać produkcję artykułów uzupełniających wachlarz wyrobów wytwarzanych przez przemysł, ze szczególnym uwzględnieniem artykułów nadających się do eksportu lub zastępujących artykuły importowane.

Należy rzemiosłu zapewnić warunki dalszego jego rozwoju i osiągnięcie w 1967 r. wzrostu:

- liczby zakładów do 151,5 tys., tj. o 4% w porównaniu z przewidywanym wykonaniem planu na 1966 r.,
- ilości zatrudnionych do 281 tys. osób, tj. o 5% w porównaniu z przewidywanym wykonaniem planu na 1966 r.,
- ilości uczniów do 66 tys., tj. o 10% w stosunku do przewidywanego wykonania planu na 1966 r.

Należy ponadto podjąć kroki dla dalszego usprawnienia działalności rzemieślniczych spółdzielni zaopatrzenia i zbytu oraz hurtowni zaopatrzenia rzemiosła, mającej na celu poprawę zaopatrzenia materiałowego rzemiosła.

Obroty rzemieślniczych spółdzielni zaopatrzenia i zbytu z tytułu sprzedaży materiałów zaopatrzeniowych rzemieślnikom powinny wzrosnąć w 1967 r. o 19,5%, tj. do 1.570 mln zł.

III. Rolnictwo i skup.

1. Założony w planie na 1967 r. dalszy wzrost inwestycji i dostaw środków produkcji, rozwój wszelkiego rodzaju usług dla rolnictwa, a także polepszenie pracy służb rolniczych, m. in. w zakresie upowszechnienia agrotechniki oraz rozszerzenia opieki weterynaryjnej, powinny zapewnić dalszą intensyfikację produkcji rolnej.

2. Zgodnie z przyjętą metodą szacunku produkcji rolnej opartą o poziom plonów według średniej czteroletniej przyjmuje się, że w 1967 r. wartość produkcji globalnej całego rolnictwa wyniesie 97,7% poziomu osiągniętego w pomysłnym dla rolnictwa 1966 r., w tym produkcja roślinna wyniesie 95,8%, a produkcja zwierzęca 100,6%; natomiast

w porównaniu do średniej z lat 1963—1966 produkcja globalna ogółem wzrosła o 4,2%, przy wzroście produkcji roślinnej o 1,8% i produkcji zwierzęcej o 8,0%.

Wartość produkcji globalnej w państwowych gospodarstwach rolnych podległych Ministrowi Rolnictwa w roku kalendarzowym 1967 szacuje się w wysokości 98,1% poziomu osiągniętego w 1966 r., przy czym produkcja roślinna powinna wynieść 96,4%, a produkcja zwierzęca 101,8%.

W porównaniu do średniej z lat 1963—1966 przyjęty dla 1967 r. poziom oznacza wzrost produkcji globalnej w państwowych gospodarstwach rolnych o 8,3%, przy wzroście produkcji roślinnej o 5,8%, a produkcji zwierzęcej o 13,6%.

Zakłada się, że przy tak założonym poziomie produkcji globalnej ogólny wynik finansowy w roku gospodarczym 1966/1967 z działalności gospodarczej przedsiębiorstw gospodarki rolnej i państwowych gospodarstw rolnych, podległych i nadzorowanych przez Ministra Rolnictwa, powinien wynieść 90 mln zł zysku, przy zmniejszonym w stosunku do lat ubiegłych zakresie i poziomie dotacji przedmiotowych.

3. Zgodnie z przyjętą metodą planowania planów na poziomie średnich wyników z czterech ostatnich lat, przyjmuje się w 1967 r. następujący poziom planów podstawowych ziemiopłodów: zboża 17,8 q z ha, oleiste 13,9 q z ha, buraki cukrowe 283 q z ha, ziemniaki 162 q z ha.

Przy sprzyjających warunkach atmosferycznych poziom ten może być znacznie przekroczony.

4. Na podstawie założonego poziomu planów oraz powierzchni zasiewów przyjmuje się, że zbiory podstawowych ziemiopłodów kształtować się będą następująco (w tys. ton):

Wyszczególnienie	1967 r.	o/o 1967 r. 1966 r.	o/o 1967 r. 1963— 1966 r.
Zboża ogółem	15.250	95,3	99,4
Oleiste	445	93,7	119,0
Buraki cukrowe	11.900	89,7	97,5
Ziemniaki	44.450	96,8	97,7

5. W produkcji zwierzęcej zakłada się w 1967 r. dalszy wzrost pogłowia bydła, zwłaszcza młodego, przy niewielkim wzroście pogłowia trzody chlewnej.

Zakłada się, że pogłowie zwierząt gospodarskich osiągnie w 1967 r. (stan na 30 czerwca) następujący poziom: bydło ogółem 10.650—10.700 tys. sztuk, w tym krowy 6.060 tys. sztuk; trzoda chlewna 14.400 tys. sztuk, owce 3.200 tys. sztuk oraz konie 2.500 tys. sztuk.

6. Przyjmuje się, że produkcja podstawowych produktów zwierzęcych kształtować się będzie następująco:

Wyszczególnienie	Jednostka miary	1967 r.	o/o 1967 r. 1966 r.	o/o 1967 r. 1963— 1966 r.
Żywiec ogółem	tys. ton	2.875	102,3	109,5
w tym:				
— wieprzowy	tys. ton	1.710	100,9	111,0
— wołowy	tys. ton	800	105,9	108,8
Mleko	mln l	13.700	101,5	107,6
Jaja	mln szt	6.300	101,6	104,1

7. Ustala się, że skup podstawowych produktów roślinnych (łącznie z materiałem siewnym kwalifikowanym) ze zbiorów danego roku osiągnie następujące rozmiary (w tys. ton):

Wyszczególnienie	1967 r.	1966 r.	o/o 1967 r. 1966 r.	o/o 1967 r. 1963— 1966 r.
Zboża ogółem	3.350	4.150	95,7	112,3
Buraki cukrowe	11.900	12.200	89,7	97,5
Oleiste	405	425	103,8	131,9
Ziemniaki	5.600	5.800	101,8	101,7

8. Ustala się, że skup podstawowych produktów zwierzęcych osiągnie następujące rozmiary:

Wyszczególnienie	Jednostka miary	1967 r.	1966 r.	o/o 1967 r. 1966 r.	o/o 1967 r. 1963— 1966 r.
Żywiec ogółem*)	tys. ton	2.077	2.150	103,3	112,6
w tym:					
— wieprzowy	tys. ton	1.200	1.210	101,3	115,4
— wołowy	tys. ton	720	775	106,7	109,3
— drobiowy	tys. ton	64	69	106,7	145,5
Żywiec ogółem w przeliczeniu na mięso	tys. ton	1.395	1.437	103,0	114,1
Mleko	mln l	4.650	4.650— 4.750	101,1	116,3
Wetna	tona	7.200	7.300	102,9	107,4
Jaja	mln sztuk	2.300	2.400	105,1	97,2

9. Dostawy dla rolnictwa pasz treściwych z zasobów państwowych (łącznie z paszami dostarczającymi gospodarstwom kontraktującym zboże (w roku kalendarzowym 1967 wyniosą 3.175 tys. ton, w tym około 2.670 tys. ton mieszanek pasz zawierających 665 tys. ton składników wysokobiałkowych (makuchy, mączki zwierzęce i rybne, drożdże pastewne i mleko pastewne w proszku).

10. Dostawy nawozów mineralnych pod zbiory 1967 r. i 1968 r. powinny osiągnąć następujący poziom (w tys. ton czystego składnika):

Wyszczególnienie	1967 r.	1966 r.	o/o 1967 r. 1966 r.
Nawozy ogółem (NPK)	1.451	1.800	112,0
w tym:			
azotowe (N)	516	625	120,0
fosforowe (P ₂ O ₅)	366	425	104,9
potasowe (K ₂ O)	569	750	110,3
Wapno nawozowe w przeliczeniu na CaO (łącznie z wapnem defekacyjnym)	1.300	1.450	113,0

Realizacja założonych w planie dostaw nawozów mineralnych pod zbiory danego roku umożliwi wzrost nawożenia w przeliczeniu na 1 ha użytków rolnych z 65 kg w 1966 r. do 72,8 kg w 1967 r. oraz do 90,3 kg w 1968 r.

11. Wartość dostaw środków ochrony roślin ogółem powinna wzrosnąć w 1967 r. do 810 mln zł, tj. o 8%.

12. Nakłady na inwestycje produkcyjne w rolnictwie (bez nakładów na budownictwo mieszkaniowe oraz bez nakładów zaliczonych do innych działów gospodarki narodowej) wzrosną w 1967 r. do 25,9 mld zł, tj. o około 8,6%, w tym inwestycje państwowe wzrosną do 13,4 mld zł, tj. o około 5,8%.

Zakłada się, że nakłady na inwestycje produkcyjne w rolnictwie w 1968 r. wyniosą 28,9 mld zł, co oznacza wzrost w porównaniu z 1967 r. o 8,8%, w tym inwestycje państwowe 14,7 mld zł, tj. wzrosną o 9,9%.

Szacuje się, że nakłady na inwestycje produkcyjne w indywidualnych gospodarstwach chłopskich, finansowane

*) Łącznie z żywcem drobiowym.

z własnych środków chłopów przy pomocy kredytów państwowych, wyniosą 7,8 mld zł, tj. wzrosną o około 5%.

13. W ramach ogólnych nakładów inwestycyjnych przeznaczonych na melioracje w 1967 r. należy przeprowadzić drenowanie (nowe i odbudowę) na powierzchni 162 tys. ha użytków rolnych, w tym drenowanie nowe na gruntach ornych na powierzchni około 98 tys. ha oraz zainstalować deszczownice na powierzchni ponad 5 tys. ha użytków rolnych.

Ustala się, że w zakresie melioracji użytków zielonych przeprowadzone będą roboty nowe na obszarze około 66 tys. ha, a odbudowa i modernizacja urządzeń melioracyjnych na obszarze około 46 tys. ha.

Zagospodarowaniem pomelioracyjnym powinno być objętych ponad 127 tys. ha łąk i pastwisk.

14. W ramach nakładów inwestycyjnych przeznaczonych w 1967 r. na elektryfikację rolnictwa zostanie zelektryfikowanych około 68 tys. zagród chłopskich oraz 312 państwowych gospodarstw rolnych (w tym modernizacją objęte będą 264 gospodarstwa).

15. Kredyty inwestycyjne dla indywidualnych gospodarstw chłopskich, rolniczych spółdzielni produkcyjnych i kółek rolniczych wyniosą w 1967 r. 5.650 mln zł, tj. wzrosną w porównaniu do 1966 r. o 2,7%.

Przewiduje się, że kredyty obrotowe dla indywidualnych gospodarstw chłopskich, rolniczych spółdzielni produkcyjnych i kółek rolniczych wyniosą w 1967 r. około 12,8 mld zł, tj. wzrosną w porównaniu do 1966 r. o 4,0%.

16. Zaopatrzenie rolnictwa w traktory, silniki i maszyny rolnicze kształtować się będzie następująco:

1) Wartość dostaw traktorów, silników i maszyn rolniczych dla całego rolnictwa powinna wynieść w 1967 r. około 7,9 mld zł, tj. wzrosnąć w porównaniu do 1966 r. o 14,7%. Zakłada się, że w 1968 r. wartość dostaw wyniesie około 9,2 mld zł, tj. będzie wyższa o około 17,5% niż w 1967 r.

2) Dostawy traktorów w 1967 r. powinny wynieść 24.650 sztuk, co oznacza wzrost w porównaniu z 1966 r. o 9,1%. Na 1968 r. zakłada się dostawy traktorów w ilości 30.348 sztuk, tj. o 23,1% więcej niż w 1967 r.

17. Zaopatrzenie rynku wiejskiego w podstawowe materiały budowlane (łącznie z produkcją prywatną) powinno osiągnąć następujące rozmiary:

Wyszczególnienie	Jednostka miary	1967 r.	1968 r.	% 1967 r. 1966 r.	% 1968 r. 1967 r.
Cement	tys. ton	3.090	3.260	103,5	105,5
Materiały ściennie	mln jedn. ceramicznych	2.415	2.655	108,3	109,9
Wapno budowlane	tys. ton	760	780	105,6	102,6
Drewno budowlane w przekroju na tarcice	tys. m ³	1.300	1.300	100,3	100,0

Ponadto zaopatrzenie rynku wiejskiego w płyty pilśniowe, wiórowe i paździerzowe wyniesie około 4,3 mln m² w 1967 r. i około 4,8 mln m² w 1968 r.

18. Zaopatrzenie rynku wiejskiego w wyroby hutnicze na potrzeby budowlano-gospodarcze wyniesie około 187 tys. ton, tj. wzrośnie w porównaniu z 1966 r. o 6,9%, a w 1968 r. zakłada się w ilości 199 tys. ton, co oznacza wzrost o 6,4% w porównaniu z 1967 r.

19. Realizacja założonego poziomu produkcji rolnej wymagać będzie ze strony Ministerstwa Rolnictwa, prezydów rad narodowych oraz organizacji kółek rolniczych zwrócenia szczególnej uwagi na następujące problemy:

— zapewnienie środków umożliwiających realizację za-

łożonego w planie zwiększenia powierzchni zasiewów;

— dalszy rozwój gospodarki nasiennej, zapewniający rolnictwu planowe odnawianie materiału siewnego, zwłaszcza zbóż i sadzeńiaków ziemniaka;

— rozszerzenie własnej bazy paszowej gospodarstw, m. in. w drodze szerszej uprawy poplonów ozimych i jarych, oraz polepszenie gospodarki na łąkach i pastwiskach;

— wzmocnienie działania służby rolnej w zakresie racjonalizacji gospodarki paszowej, rozszerzenie metod stosowania preparatów paszowych zastępujących lub ograniczających zużycie mleka na spasanie;

— dalsze polepszenie gospodarki nawozowej przez coraz lepsze, racjonalne wykorzystanie obornika, zwiększenie stosowania wapna nawozowego oraz szersze stosowanie torfu na cele nawozowe;

— dalszy rozwój usług w zakresie wapnowania gleb, nowożeń i zabiegów ochrony roślin w gospodarstwach chłopskich;

— polepszenie wskaźników wykorzystania i eksploatacji parku traktorowo-maszynowego kółek rolniczych;

— zapewnienie środków do pełnej realizacji programu rzeczowego w dziedzinie melioracji rolnych oraz zadań w zakresie konserwacji i eksploatacji urządzeń melioracyjnych, zwłaszcza na gruntach chłopskich;

— rozbudowę i usprawnienie pracy przedsiębiorstw budownictwa rolniczego wykonujących rosnący program budownictwa w państwowych gospodarstwach rolnych, spółdzielniach produkcyjnych i przedsiębiorstwach świadczących usługi na rzecz rolnictwa.

20. W celu dalszego gospodarczego umocnienia istniejących spółdzielni produkcyjnych zobowiązuje się Radę Ministrów do:

— zapewnienia spółdzielniom pierwszeństwa w uzyskiwaniu środków produkcji (nasiona, nawozy, środki ochrony roślin, pasze, maszyny rolnicze) oraz pomocy agronomicznej;

— zapewnienia odpowiedniej pomocy kredytowej w ramach przewidzianych rozmiarów kredytów państwowych dla gospodarki chłopskiej.

IV. Leśnictwo.

1. W gospodarce leśnej należy dążyć do systematycznego, planowego podnoszenia produktywności lasu oraz zwiększenia przyrostu drzewostanów i zapasu drzewnego na pniu.

Intensyfikacja gospodarki leśnej powinna opierać się na rozszerzaniu zakresu i polepszaniu jakości prac hodowlanych, szczególnie w młodych drzewostanach. Zabiegi hodowlane w tych drzewostanach poza pielęgnacją powinny być także ważnym źródłem pozyskania drewna użytkowego.

2. Pozyskanie drewna grubizny w całym leśnictwie w 1967 r. ustala się w wysokości 17.040 tys. m³, a w 1968 r. w wysokości 17.203 tys. m³, z tego w przedsiębiorstwach lasów państwowych 15.850 tys. m³ w 1967 r., a 16.000 tys. m³ w 1968 r.

Z powyższej ilości w przedsiębiorstwach lasów państwowych należy pozyskać w 1967 r. w użytkowaniu rębny około 11.352 tys. m³, a pozostałą ilość w użytkowaniu przedrębny oraz w drodze cięć sanitarnych i pielęgnacyjnych.

3. W zakresie hodowli lasu zakłada się następujące zadania: zalesienia i odnowienia sztuczne należy wykonać w 1967 r. na obszarze około 134,3 tys. ha, a w 1968 r. na obszarze 132,3 tys. ha, w tym w przedsiębiorstwach lasów państwowych w każdym roku na powierzchni po 96,0 tys. ha.

Prace pielęgnacyjne w uprawach, młodnikach i drzewostanach starszych należy wykonać w 1967 r. na obszarze około 540 tys. ha, a w 1968 r. co najmniej na obszarze 554,3

tys. ha, w tym w przedsiębiorstwach lasów państwowych odpowiednio na obszarze 500 tys. ha i 515 tys. ha.

4. W ramach realizacji programu zadrzewiania kraju należy zasadzić w 1967 r. około 12,2 mln sztuk drzewek, a w 1968 r. około 12,7 mln sztuk.

5. W ramach nakładów inwestycyjnych na leśnictwo przewiduje się w 1967 r. oddanie do użytku 111 osad leśnych, wybudowanie 53 km dróg leśnych, zmeliorowanie 7,4 tys. ha gruntów leśnych.

V. Transport i łączność.

1. Przewozy ładunków transportem publicznym i branżowym (bez transportu morskiego) powinny osiągnąć w 1967 roku około 640 mln ton, co oznacza wzrost w porównaniu z przewidywanym wykonaniem planu 1966 r. o 5,9%, w tym przewozy ładunków podstawowymi środkami transportu powinny kształtować się następująco:

Wyszczególnienie	Jednostka miary	1967 r.	1968 r.	% w 1967 r. do 1966 r.
Transport kolejowy normalnotorowy	mln ton	352,0	367,0	103,2
Transport samochodowy publiczny i branżowy	mln ton	261,3	292,9	110,1
Transport wodny śródlądowy	mln ton	6,1	6,6	107,0

Nadawcy ładunków powinni zapewnić warunki jak najpełniejszego wykorzystania zdolności przewozowej kolei w I półroczu 1967 r. oraz w niedziele i święta w okresie całego roku.

2. Szacuje się, że przewozy pasażerów transportem publicznym osiągną w 1967 r. około 2.085 mln pasażerów, co oznacza wzrost o 6,8% w porównaniu z przewidywanym wykonaniem planu 1966 r.

Szacuje się, że przewozy pasażerów podstawowymi środkami transportu będą kształtować się następująco:

Wyszczególnienie	Jednostka miary	1967 r.	1968 r.	% w 1967 r. do 1966 r.
Transport kolejowy normalnotorowy	mln pasażerów	1.040	1.090	105,1
Transport samochodowy (wojenódzkie przedsiębiorstwa Państwowej komunikacji Samochodowej)	mln pasażerów	1.000	1.090	109,2

3. W zakresie elektryfikacji kolei należy w latach 1967 i 1968 włączyć do eksploatacji następujące ważniejsze odcinki:

Sędziszów — Dęblin — Lublin — 281 km,
Inowrocław — Maksymilianowo — Tczew — 234 km,
Piława — Dęblin — 60 km.

4. W 1967 r. w ramach planu centralnego należy zbudować i przebudować około 120 km dróg oraz zbudować około 1,1 tys. mb. mostów i wiaduktów. W ramach planu terenowego przewiduje się budowę i przebudowę około 65 km dróg lokalnych o nawierzchni twardej oraz budowę około 1,3 tys. mb. mostów.

Ponadto szacuje się, że wartość inwestycji realizowanych w ramach społecznych czynów drogowych wyniesie

około 1.160 mln zł, w tym udział dotacji Państwa wyniesie około 420 mln zł.

5. Nakłady finansowe z budżetu Państwa na utrzymanie dróg państwowych powinny osiągnąć poziom 3,8 mld zł, a na utrzymanie dróg lokalnych 990 mln zł. Należy przeprowadzić kapitalne remonty około 5,5 tys. km dróg państwowych oraz około 31,3 tys. mb. mostów na drogach państwowych.

6. Stan własnej floty morskiej powinien zwiększyć się z około 1.357 tys. DWT według przewidywanego wykonania na koniec 1966 r. do około 1.452 tys. DWT na koniec 1967 r. i około 1.620 tys. DWT na koniec 1968 r. Przewozy ładunków flotą własną powinny w 1967 r. osiągnąć około 13,8 mln ton i około 37,5 mld tono-mil, a w 1968 r. około 14,9 mln ton i 41,5 mld tono-mil.

7. Przewiduje się, że przeładunki portów morskich wyniosą w 1967 r. około 25,7 mln ton, w tym wzrost przeładunków drobnicy w 1967 r. wyniesie około 5,0% w porównaniu z przewidywanym wykonaniem 1966 r.

8. Wartość usług Ministerstwa Łączności ogółem według cen bieżących powinna osiągnąć w 1967 r. poziom 6.562 mln zł, co oznacza wzrost o 7,4% w porównaniu z przewidywanym wykonaniem planu 1966 r. W 1967 r. powinna nastąpić dalsza rozbudowa następujących urządzeń łączności:

- przyrost telefonicznej sieci miejscowej o 121 tys. km/par., tj. osiągnięcie stanu około 2.281 tys. km/par.,
- przyrost pojemności central miejscowych o 65,1 tys. numerów, tj. osiągnięcie stanu około 1.116 tys. numerów,
- przyrost abonentów telefonicznych o 58 tys. abonentów, tj. osiągnięcie stanu około 898 tys. abonentów.

9. W 1967 r. powinny być uruchomione 3 nadajniki telewizyjne o ogólnej mocy 30 kW, 128 km łączy telewizyjnych oraz 7 nadajników radiofonicznych o łącznej mocy 164 kW.

VI. Wzrost poziomu życiowego ludności.

A. Handel wewnętrzny.

1. Podstawowym zadaniem planu handlu wewnętrznego na 1967 r. i założeń na 1968 r. jest uzyskanie dalszej poprawy obsługi nabywców oraz zwiększenie ilości i asortymentu towarów dostosowanych do aktualnych potrzeb ludności.

2. Zakłada się, że wartość towarów przeznaczonych na zaopatrzenie obrotów detalicznych w 1967 r. wyniesie 386.900 mln zł i będzie wyższa w porównaniu z przewidywanym wykonaniem planu w 1966 r. o 7,2%. Zakłada się, że w 1968 r. wartość towarów wzrośnie o dalsze 6,4% i wyniesie 411.500 mln zł.

3. Dostawy podstawowych towarów przeznaczonych na zaopatrzenie obrotów detalicznych powinny kształtować się następująco:

Wyszczególnienie	Jednostka miary	1967 r.	1968 r.	% w 1967 r. do 1966 r.	% w 1968 r. do 1967 r.
Mięso pszenne	tys. ton	386,2	401,0	103,8	103,9
Mięso, przetworzone i tłuszcze z tego: mięso i przetworzone	tys. ton	1.009	1.067	106,2	106,2
Tłuszcze zwierzęce	tys. ton	916	941	102,6	102,7
Masło śmietankowe	tys. ton	123,0	126,0	102,1	102,6
Tłuszcze roślinne	tys. ton	87,8	89,7	102,3	102,3
oraz: margaryna	tys. ton	156,4	165,5	105,8	105,8
Jajka	mln sztuk	133,2	140,0	105,1	105,1
Mleko skondensowane	mln l	1.250	1.300	104,0	104,0
Mleko sterylizowane	mln l	1.035	1.065	102,9	102,9

Wyszczególnienie	Jednostka miary	1967 r.	1968 r.	%	
				1967 r. 1966 r.	1968 r. 1967 r.
Cukier	tys. ton	841	880	103,8	104,6
Tkaniny włókniste (materiały i konfekcja)	mln mb mln m ²	64,0 89,8	67,0 94,2	96,2 97,5	104,7 104,9
Tkaniny bawełniane (materiały i konfekcja z dostaw krajowych)	mln mb mln m ²	466,5 430,8	486,0 432,1	106,6 108,2	104,1 104,9
Tkaniny jedwabne (materiały i konfekcja z dostaw krajowych)	mln mb mln m ²	99,5 95,1	101,4 97,1	100,0 99,4	101,9 102,2
Wyroby dziewiarskie	mln zł	11.580	13.050	103,3	112,7
Wyroby podrośnięte	mln zł	3.390	3.660	108,6	107,9
Obuwie skórzane (z dostaw krajowych)	mln par	47,6	51,0	105,5	107,1
Obuwie gumowe (z dostaw krajowych)	mln par	24,1	25,6	104,3	106,2
Odbiorniki radiowe (z dostaw krajowych)	tys. sztuk	610,0	620,0	105,2	101,6
Odbiorniki telewizyjne (z dostaw krajowych)	tys. sztuk	460,0	460,0	111,1	100,0
Pralki elektryczne	tys. sztuk	420,0	430,0	101,2	102,4
Łodówki domowe	tys. sztuk	300,0	320,0	110,3	106,7
Tarcia iglasta	tys. m ³	820,0	815,0	100,0	99,4
Cement	tys. ton	3.400	3.600	104,2	105,9
Materiały ściennowe (z produkcji wojewódzkiej)	mln jednostek ceramicznych	2.375	2.615	106,1	110,1
Wapno budowlane (z produkcji wojewódzkiej)	tys. ton	737,0	767,0	108,4	104,1
Węgiel kamienny (bez deputatów)	mln ton	14,5	15,2	102,1	105,0

Na import towarów rynkowych przeznacza się w 1967 r. 708 mln zł dewizowych i w 1968 r. 760 mln zł dewizowych.

4. Sprzedaż detaliczna ogółem w 1967 r. wyniesie 377.600 mln zł i wzrośnie w porównaniu z przewidywanym wykonaniem planu 1966 r. o 7,4%. W tym sprzedaż detaliczna dla ludności wyniesie 323.600 mln zł, a sprzedaż jednostkom gospodarki uspołecznionej — 54.000 mln zł.

Zakłada się, że sprzedaż detaliczna ogółem w 1968 r. powinna osiągnąć 402.000 mln zł i wzrosnąć o 6,5% w stosunku do 1967 r.

B. Oświata, kultura i ochrona zdrowia.

1. Głównym zadaniem w 1967 r. jest zakończenie reformy szkolnictwa podstawowego. Liczba uczniów w szkołach podstawowych wzrośnie w porównaniu z 1966 r. o 234 tys. i wyniesie 5.757,1 tys. uczniów.

Przewiduje się, że w ramach nowego budownictwa szkolnego zostanie oddanych do użytku 2,9 tys. izb lekcyjnych w 1967 r. Liczba izb lekcyjnych w szkołach podstawowych osiągnie 130,4 tys. Oznacza to, że liczba uczniów przypadająca na 1 izbę lekcyjną wyniesie w 1967 r. 41,6 uczniów.

2. Zakłada się, że w szkołach zawodowych wszystkich typów uczyć się będzie w 1967 r. 1.642,1 tys. młodzieży, z tego w szkołach dla młodzieży nie pracującej 1.297,7 tys. osób.

Do klas pierwszych szkół zawodowych zostanie przyjętych 494,8 tys. uczniów, z tego dla młodzieży nie pracującej 370,2 tys. uczniów, dla dorosłych 124,6 tys. uczniów.

Ponadto zakłada się przyjęcie do I klas szkół zawodowych po maturze 27,8 tys. osób, tj. o 3,7% więcej niż w przewidywanym wykonaniu 1966 r.

Liczba uczniów w technikach wieczorowych dla pracujących powinna wzrosnąć o 8,6%, a w korespondencyjnych o 4,1%.

Należy zwiększyć liczbę miejsc w internatach dla uczniów szkół zawodowych o 8,7 tys., co stanowi wzrost o 4,4% w porównaniu z przewidywanym wykonaniem 1966 r.

3. Liczba dzieci w przedszkolach wzrośnie w porównaniu z przewidywanym wykonaniem 1966 r. o 15,8 tys. dzieci, tj. o 3,2%. Liczba dzieci w wieku 3—6 lat, objętych opieką przedszkolną, zwiększy się z 20,7% w 1966 r. do 22,4% w 1967 r.

4. Liczba studentów na I roku studiów dziennych wyniesie 39,8 tys. studentów, tj. o 1.270 więcej niż w przewidywanym wykonaniu 1966 r., natomiast liczba studentów na I roku studiów dla pracujących wyniesie 30,8 tys. studentów i wzrośnie w porównaniu z przewidywanym wykonaniem 1966 r. o 12,0%. Liczba miejsc w domach studenta wzrośnie o 5,1 tys. miejsc, tj. o 8,5% w porównaniu z przewidywanym wykonaniem w 1966 r.

5. Na działalność wydawniczą przeznacza się w 1967 r. 137 tys. ton papieru, tj. o 10 tys. ton więcej niż w 1966 r.

Planowana ilość papieru pozwoli na zwiększenie produkcji książek i broszur z 106,4 mln egz. w 1966 r. do 114,1 mln egz. w 1967 r., tj. o 7,3%, gazet z 1.945,3 mln egz. do 2.077,5 mln egz., tj. o 6,8%, i czasopism z 599,4 mln egz. do 610,8 mln egz., tj. o 1,9%.

Liczba bibliotek powszechnych wzrośnie ogółem w stosunku do przewidywanego wykonania 1966 r. o 2,8%, w tym na wsi o 2,2%.

6. W zakresie ochrony zdrowia zakłada się dalszy przyrost liczby łóżek szpitalnych o 3,7 tys. i osiągnięcie liczby łóżek na koniec 1967 r. w wysokości 165,5 tys. Oznacza to wzrost w porównaniu z przewidywanym wykonaniem w 1966 roku o 2,3%.

Liczba łóżek w zakładach leczenia nerwowo i psychicznie chorych zwiększy się o 470.

W lecznictwie otwartym w mieście zwiększy się liczba przychodni ogółem o 163, osiągając na koniec 1967 r. stan 4.921 przychodni. Oznacza to wzrost o 3,4%.

Sieć wiejskich ośrodków zdrowia zwiększy się ogółem o 178 nowych placówek, w tym 44 stanowić będą wiejskie spółdzielnie zdrowia.

Liczba miejsc w zakładach pomocy społecznej w 1967 r. osiągnie 45,3 tys., tj. o 2,3 tys. więcej niż w 1966 r.

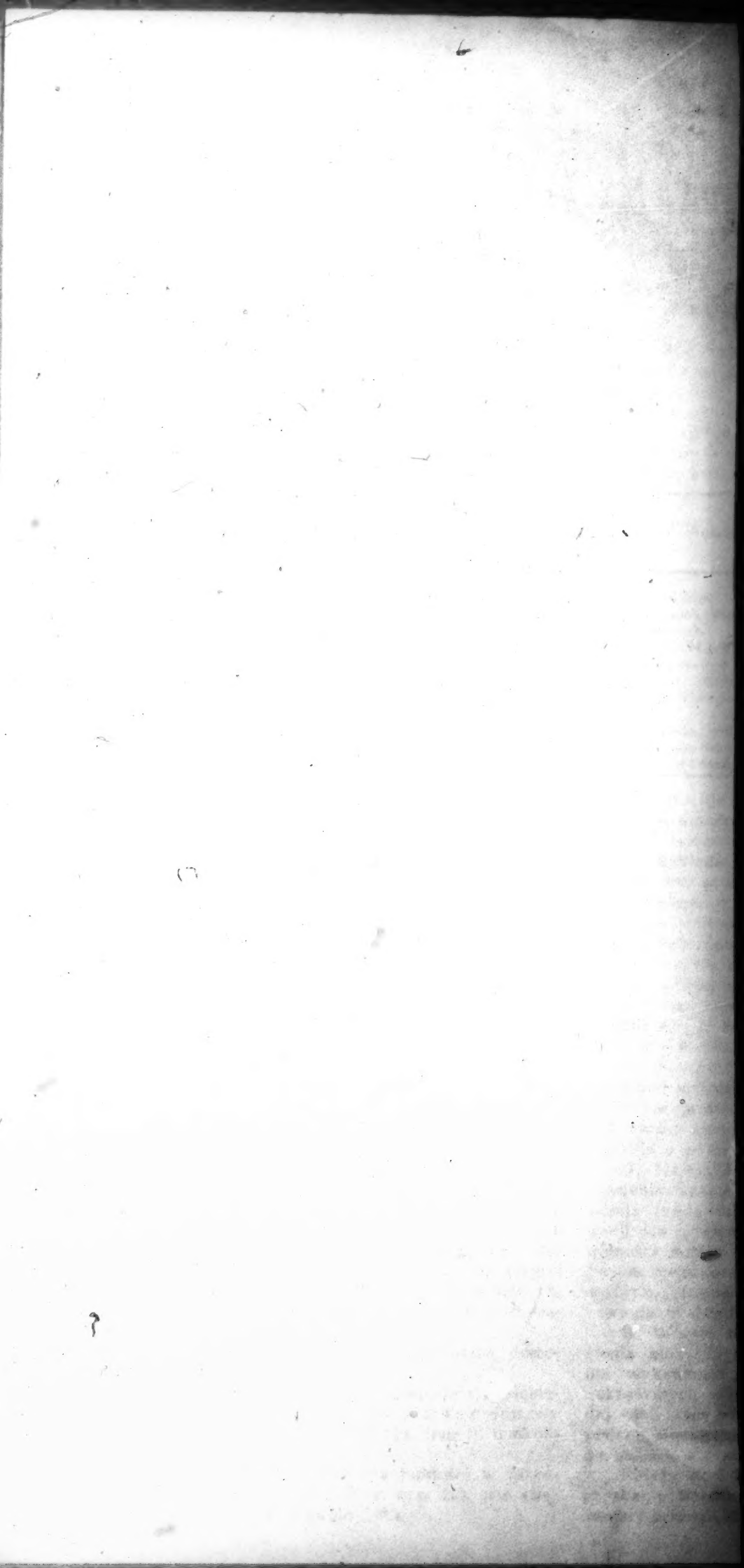
Należy rozwijać inne formy pomocy społecznej, a w szczególności opiekę nad chorym w domu, jak i różnorodną opiekę nad rencistami, ludźmi starymi i niezdolnymi pozostającymi w domu.

7. Przewiduje się, że łączna liczba miejsc wczasowych w 1967 r. wyniesie około 225 tys.; w stosunku do 1966 r. oznacza to wzrost o 7%.

Liczba osób korzystających z wczasów ulgowych zwiększy się o 7,1% i wyniesie 1.596 tys. W liczbie tej około 685 tys. osób skorzysta z wczasów ulgowych w ramach Funduszu Wczasów Pracowniczych, a ponadto 658 tys. osób — z wczasów ulgowych prowadzonych w ramach działalności pozaoperacyjnej przedsiębiorstw państwowych.

C. Gospodarka mieszkaniowa.

1. W miejskim budownictwie mieszkaniowym przewiduje się oddanie do użytku w 1967 r. około 6.674 tys. m² powierzchni użytkowej mieszkań oraz 380 tys. m² powierzchni użytkowej lokali zbiorowego zakwaterowania, co stanowi

wzrost o 7,9%. W tej liczbie w ramach uspołecznionego budownictwa mieszkaniowego zostanie oddanych do użytku 5.094 tys. m² powierzchni użytkowej mieszkań (bez lokali zbiorowego zakwaterowania), tj. około 340,7 tys. izb, co stanowi wzrost o 8,8% w porównaniu do przewidywanego wykonania w 1966 r.

2. W 1968 r. przewiduje się oddanie do użytku około 6.951 tys. m² powierzchni użytkowej mieszkań oraz około 341 tys. m² powierzchni użytkowej lokali zbiorowego zakwaterowania, co oznacza wzrost w porównaniu do efektów przewidzianych planem na 1967 r. o 4,2%. W celu zapewnienia przekroczenia zadań planu pięcioletniego w zakresie budownictwa mieszkaniowego należy zaawansować odpowiednio stany surowe w budownictwie mieszkaniowym w 1968 r.

Uspołecznione budownictwo mieszkaniowe zakłada się w ilości około 5.299 tys. m² powierzchni użytkowej mieszkań, tj. 354,5 tys. izb, co oznacza wzrost o 4,0% w porównaniu do efektów przewidzianych planem na 1967 r.

Powszechne i zakładowe budownictwo spółdzielcze w 1967 r. stanowić będzie 50,4% budownictwa uspołecznionego. Dalszy rozwój tego budownictwa zakłada się również na 1968 r., w którym rozmiary budownictwa spółdzielczego mają wynieść około 2.997 tys. m² powierzchni użytkowej mieszkań, co oznacza 16,6% wzrostu w porównaniu do efektów planowanych na 1967 r.

3. W celu stworzenia warunków ułatwiających ludności przystępowanie do spółdzielni budownictwa mieszkaniowego przewiduje się średnioterminowe kredyty bankowe przeznaczone na uzupełnienie środków własnych na 1967 r. w wysokości 300 mln zł, niezależnie od pomocy udzielanej pracownikom przez zakłady pracy ze środków zakładowych funduszy mieszkaniowych.

4. W 1967 r. należy w dalszym ciągu położyć nacisk na osiągnięcie poprawy stanu technicznego i poziomu bieżącej eksploatacji istniejących zasobów mieszkaniowych, w szczególności budynków zarządzanych przez prezydium rad narodowych. Celowi temu służyć będą planowane na 1967 r. nakłady na kapitalne remonty budynków mieszkalnych w wysokości około 3.485 mln zł, co oznacza wzrost w stosunku do przewidywanego wykonania 1966 r. o 7,6%. Na 1968 r. zakłada się, że nakłady na kapitalne remonty budynków mieszkalnych wyniosą 3.715 mln zł, co oznacza wzrost o 6,6% w stosunku do nakładów określonych w planie na 1967 r.

Równocześnie nakłady na remonty bieżące budynków mieszkalnych rad narodowych wyniosą w latach 1967 i 1968 po około 1.800 mln zł rocznie, co oznacza wzrost o 5,5% w stosunku do przewidywanego wykonania w 1966 r., ale jednocześnie wynosi to ponad 50% wzrostu w stosunku do nakładów przeznaczonych na ten cel przed regulacją czynszów.

D. Gospodarka komunalna.

Głównym zadaniem gospodarki komunalnej powinien być dalszy rozwój podstawowych usług dla ludności. W tym celu należy zwłaszcza położyć nacisk na koncentrację nakładów na budowę i modernizację urządzeń wodociągowych oraz innych związanych z podstawowym uzbrojeniem terenów miejskich, dalsze usprawnienie komunikacji miejskiej oraz podniesienie stanu technicznego urządzeń komunalnych.

W szczególności w 1967 r. należy zapewnić w porównaniu z 1966 r.:

- zwiększenie sprzedaży wody dla gospodarstw domowych o około 4%,
- zwiększenie sprzedaży gazu dla gospodarstw domowych o około 6%; ponadto należy zapewnić dostawy gazu płynnego w ilości około 18 tys. ton, tj. o około 49% więcej,
- zwiększenie usług pralniczych dla ludności w zakresie prania bielizny o około 20%, a w zakresie chemicznego czyszczenia o około 10%,

— zwiększenie taboru komunikacji miejskiej o około 7%.

VII. Zatrudnienie i płaca.

1. Szacuje się, że liczba zatrudnionych w gospodarce narodowej poza gospodarką chłopską wyniesie średnio w 1967 r. 9.451 tys. osób, a w 1968 r. 9.760 tys. osób. Wynikający z tych liczb przyrost liczby zatrudnionych równoważy w skali kraju przyrost zasobów siły roboczej. Rozmieszczenie przyrostu miejsc pracy w poszczególnych województwach sprzyjać będzie łagodzeniu dysproporcji terenowych pomiędzy lokalizacją miejsc pracy i zasobów siły roboczej.

2. Przewiduje się, że liczba zatrudnionych w gospodarce uspołecznionej (bez uczniów) w 1967 r. wyniesie średnio 8.871 tys. osób oraz 9.160 tys. osób w 1968 r., co stanowi wzrost o 3,3% w 1967 r. i 1968 r.

Przewiduje się, że średnioroczna liczba zatrudnionych w poszczególnych działach gospodarki uspołecznionej kształtować się będzie następująco (w tys. osób):

Wyszczególnienie	1967 r.	1968 r.	% 1967 r. 1966 r.
W przemyśle	3.714	3.816	103,9
W budownictwie	919	965	103,5
W rolnictwie			
(bez spółdzielni produkcyjnych)	524	540	103,6
W transporcie i łączności	843	863	101,3
W obrocie towarowym	805	825	101,3
W gospodarce komunalnej i mieszkaniowej	297	308	102,8
W oświacie, nauce i kulturze	652	665	104,1
W ochronie zdrowia, kulturze fizycznej i turystyce	412	427	104,2

3. Szacuje się, że liczba uczniów zatrudnionych w gospodarce uspołecznionej w 1967 r. wyniesie 378 tys. osób, co oznacza wzrost o 10,1% w porównaniu z 1966 r.

4. Zakłada się, że wydajność pracy w przemyśle, liczona w wartości produkcji globalnej przypadającej na pracownika, wzrośnie w 1967 r. o 3,6%, a w przedsiębiorstwach budowlano-montażowych o 6,1% w porównaniu z 1966 r.

5. Przewiduje się, że globalny fundusz płac brutto (łącznie z rezerwą przewidzianą na wykonanie ponadplanowych zadań) w gospodarce uspołecznionej wzrośnie o 18,8 mld zł w porównaniu z 1966 r. i wyniesie 254,8 mld zł w 1967 r. i 269,7 mld zł w 1968 r., co stanowi wzrost o 8% w 1967 r. i o 5,8% w 1968 r.

6. Przewiduje się, że osobowy fundusz płac brutto (bez uczniów) wzrośnie w 1967 r. o 6,8%, w 1968 r. zaś o 5,2%, a przeciętna płaca brutto o 3,4% w 1967 r. i o 1,8% w 1968 r. Na wzrost przeciętnej płacy w 1967 r. istotny wpływ mają decyzje o podwyżkach płac, podjęte w 1966 r.

7. Należy dążyć do uzyskania dalszego postępu w podniesieniu poziomu organizacji pracy i racjonalnego zatrudnienia pracowników odpowiednio do posiadanych kwalifikacji dla zapewnienia wzrostu efektywności pracy. W szczególności należy konsekwentnie realizować zadania postępu technicznego oraz organizacyjnego i w pełni wykorzystywać uzyskiwane tą drogą efekty dla oszczędnego gospodarowania w dziedzinie zatrudnienia.

8. W celu zapewnienia prawidłowej podstawy do określenia niezbędnych wielkości zatrudnienia i funduszu płac dla wykonania przez przedsiębiorstwa produkcyjne zadań nakreślonych w planie, a także w celu oceny wzrostu wydajności pracy niezbędne jest rozszerzenie w dalszym ciągu zasięgu stosowania nowych mierników produkcji, zbilansowanych do nakładów pracy.

Należy doskonalić i wzmacniać działania bodźców dla uzyskania wzrostu ogólnej efektywności działalności gospodarczej przedsiębiorstw oraz pobudzenia wzrostu wydajności

pracy zespołów pracowniczych i poszczególnych pracowników.

VIII. Handel zagraniczny.

1. Wartość eksportu ogółem w 1967 r. powinna wynieść co najmniej 9.800 mln zł dewizowych, co oznacza wzrost w porównaniu z przewidywanym wykonaniem planu 1966 r. o 12,4%, a w 1968 r. — 10.716 mln zł dewizowych, co oznacza wzrost w porównaniu do 1967 r. o 8,2%. W tej liczbie eksport maszyn, urządzeń i środków transportu w 1967 r. powinien wynieść co najmniej 3.914 mln zł dewizowych, co stanowi wzrost w porównaniu z przewidywanym wykonaniem planu 1966 r. o 16,8%, a w 1968 r. 4.570 mln zł dewizowych, co oznacza wzrost w stosunku do 1967 r. o 16,8%.

2. Wartość importu ogółem w 1967 r. ustala się na 10.158 mln zł dewizowych, co stanowi wzrost w porównaniu z przewidywanym wykonaniem planu 1966 r. o 4,3%, a w 1968 r. na 11.213 mln zł dewizowych, co oznacza wzrost w stosunku do 1967 r. o 10,4%.

W tej liczbie import maszyn, urządzeń i środków transportu w 1967 r. powinien wynieść 3.596 mln zł dewizowych, co stanowi wzrost w porównaniu z przewidywanym wykonaniem planu 1966 r. o 3,6%, a w 1968 r. 3.979 mln zł dewizowych, co oznacza wzrost w stosunku do 1967 r. o 10,7%.

3. Zakłada się, że struktura obrotów towarowych handlu zagranicznego kształtować się będzie następująco:

Wyszczególnienie	w %/o	
	1967 r.	1968 r.
w zakresie eksportu:		
ogółem	100,0	100,0
w tym:		
maszyny, urządzenia i środki transportu	39,5	42,7
surowce, paliwa i materiały do produkcji	31,6	30,0
tołaki rolno-spożywcze	14,4	12,4
towary konsumpcyjne przemysłowe	14,5	14,9
w zakresie importu:		
ogółem	100,0	100,0
w tym:		
maszyny, urządzenia i środki transportu	35,4	35,5
surowce, paliwa i materiały do produkcji	47,7	47,0
towary rolno-spożywcze (łącznie z paszami)	11,3	12,2
towary konsumpcyjne przemysłowe	5,6	5,3

4. Zakłada się, że dodatnie saldo obrotów usługowych z zagranicą w 1967 r. powinno wynieść 531 mln zł dewizowych, a w 1968 r. 555 mln zł dewizowych.

5. W toku realizacji planu na lata 1967 i 1968 należy zwrócić szczególną uwagę na:

- kierowanie się krajowych producentów i central handlu zagranicznego przy doborze towarów na eksport kryterium ich opłacalności dewizowej,
- dążenie do obniżenia kosztów produkcji eksportowej, w oparciu o rozszerzenie postępu technicznego, doskonalenie organizacji produkcji, oszczędności w zużyciu surowców, szczególnie importowanych z krajów wolnodewizowych,
- dążenie do podniesienia jakości wyrobów eksportowych, zarówno w zakresie parametrów technicznych, jak też wyglądu zewnętrznego, do poziomu standardów towarów eksportowanych przez głównych producentów światowych,
- polepszenie jakości i estetyki opakowań eksportowych oraz lepsze ich przystosowanie do wymagań i gustów odbiorców zagranicznych,
- dążenie do zastępowania importowanych maszyn i surowców w ekonomicznie uzasadnionych wypadkach, produkcją krajową,

- oszczędzanie surowców importowanych, a także oszczędzanie surowców i półfabrykatów, które można by korzystnie wyeksportować,
- dążenie do zastępowania surowców importowanych w możliwie szerokim zakresie surowcami krajowymi, tam gdzie to okaże się ekonomicznie opłacalne,
- dalsze usprawnianie i zacieśnianie współpracy między centralami handlowymi i przemysłem, szczególnie w zakresie wieloletniego planowania produkcji i kierunków jej rozwoju w sposób zapewniający optymalny rozwój eksportu,
- dalsze ulepszanie form i metod organizacji sprzedaży na rynkach zagranicznych dla zapewnienia stałej dynamiki wzrostu eksportu w latach następnych.

IX. Inwestycje, budownictwo i kapitalne remonty.

A. Inwestycje.

1. Ustala się, że globalne rozmiary nakładów inwestycyjnych w gospodarce narodowej wyniosą w 1967 r. 157,9 mld zł, co oznacza wzrost w porównaniu z przewidywanym wykonaniem planu na 1966 r. o 8,1%, oraz w 1968 r. 171,1 mld zł, co oznacza wzrost o 8,3% w stosunku do planu na 1967 r.

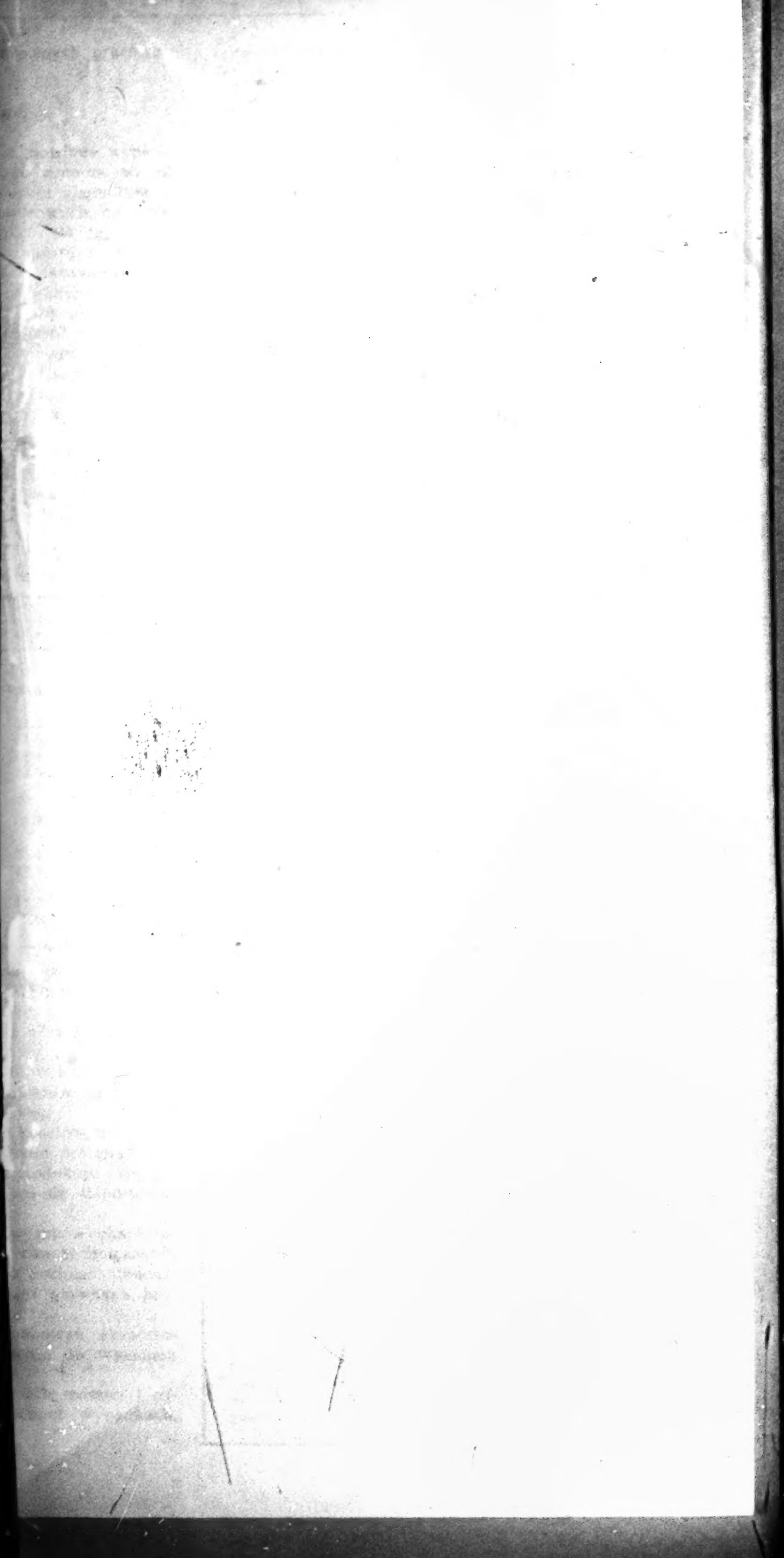
Zakłada się, że udział inwestycji netto w dochodzie narodowym do podziału wyniesie w 1967 r. 18,6% oraz w 1968 r. 19% wobec 17,7% w przewidywanym wykonaniu planu na 1966 r.

2. Zakłada się, że nakłady na roboty budowlano-montażowe w latach 1967 i 1968 w globalnych rozmiarach nakładów inwestycyjnych w gospodarce narodowej przedstawiać się będą następująco (w mld zł):

Wyszczególnienie	1967 r.	1968 r.	o/o/a	
			1967 r. 1966 r.	1968 r. 1967 r.
Ogółem	157,9	171,1	108,1	108,3
w tym: roboty budowlano-montażowe	87,3	94,9	108,5	108,6

3. Zakłada się, że podział nakładów inwestycyjnych w latach 1967 i 1968 według działów gospodarki narodowej przedstawiać się będzie następująco (w mld zł):

Wyszczególnienie	1967 r.	1968 r.	o/o/a	
			1967 r. 1966 r.	1968 r. 1967 r.
Ogółem gospodarka narodowa	157,9	171,1	108,1	108,3
w tym:				
przemysł	66,4	72,7	113,2	109,5
budownictwo	4,8	4,6	84,2	95,4
rolnictwo	27,9	28,2	108,6	108,8
leśnictwo	0,5	0,5	102,8	102,8
transport i łączność	14,7	17,3	97,9	117,6
obróty towarowy	5,8	6,3	106,0	108,5
gospodarka konsumpcyjna	6,2	6,2	105,1	100,2
gospodarka mieszkaniowa	22,3	22,8	105,9	102,4
oświata, nauka i kultura	6,3	6,7	105,2	106,4
ochrona zdrowia, opieka społeczna i kultura fizyczna	2,6	2,7	98,4	106,7
administracja i inne	1,4	1,6	94,6	107,9

4. Globalne nakłady inwestycyjne w gospodarce uspołecznionej (bez inwestycji realizowanych w ramach czynów społecznych ludności, inwestycji szybko rentujących się i drobnych) wyniosły w 1967 r. 135,8 mld zł, co stanowi wzrost o 9,1% w porównaniu do przewidywanego wykonania planu na 1966 r., oraz w 1968 r. 148,1 mld zł, co oznacza wzrost o 9,0% w stosunku do planu na 1967 r.

Przyjmuje się, że w ramach nakładów na gospodarkę uspołecznioną przypada na (w mld zł):

Wyszczególnienie	1967 r.	1968 r.
Plan centralny	92,0	100,7
Plan terenowy	42,4	45,3
w tym:		
inwestycje rad narodowych	22,9	23,7
inwestycje spółdzielczości	14,8	16,9

5. Z globalnej kwoty nakładów inwestycyjnych przeznaczają się na główne kierunki inwestowania w przemyśle nakłady w wysokości (w mld zł):

Wyszczególnienie	1967 r.	1968 r.
Wytwarzanie energii elektrycznej	7,1	7,2
Przemysł paliw	10,5	11,1
Hutnictwo żelaza i metali nieżelaznych	7,5	8,3
Przemysł maszynowy — ogółem	10,8	11,4
Przemysł chemiczny i gumowy	12,2	13,4
Przemysł materiałów budowlanych	3,7	4,5
Przemysł włókienniczy (z dziewiarskim)	2,7	3,8
Przemysł spożywczy	5,1	5,6

6. Zakłada się uzyskanie, w wyniku oddawania inwestycji do użytku w 1967 r., następujących ważniejszych przyrostów zdolności produkcyjnych i usługowych:

Wyszczególnienie	Jednostka miary	Ilość
Moc zainstalowana zawodowych elektrowni cieplnych	MW	678
Węgiel kamienny	tys. ton/rok	6.350
Węgiel brunatny	tys. ton/rok	3.631
Koks	tys. ton/rok	700
Wyroby walcowane (kieska)	tys. ton/rok	220
Rudy cynkowo-olowiowe	tys. ton/rok	300
Traktory „Ursus” C-328	szt/rok	4.500
Traktory „Zetor” 4011	szt/rok	8.000
Nawozy azotowe (w czystym składniku N ₂)	tys. ton/rok	177
Nawozy fosforowe	tys. ton/rok	102
Kwas siarkowy	tys. ton/rok	148
Włókna sztuczne:		
— elana	ton/rok	2.000
— anilana	ton/rok	3.000
Opony samochodowe	tys. ton/rok	57
Celuloza	tys. ton/rok	65
Melioracje gruntów ornych	tys. ha	175
Elektryfikacja kolei	km	327
Siatki żeglugi morskiej (bez rybackich)	sztuki	11
	tys. DWT	73
Szkoły podstawowe (łącznie z realizowanymi ze Społecznego Funduszu Budowy Szkół i Internatów)	liczby lekcyjne	2.105
Szpitala (ogólne i kliniczne)	łóżka	3.616
Budownictwo mieszkaniowe typu miejskiego	tys. m ² powierzchni użytkowej	6.681

7. Szacuje się, że poza nakładami określonymi w ust. 4 zostaną dodatkowo zrealizowane inwestycje wykonywane

w ramach czynów społecznych ludności, inwestycje szybko rentujące się i drobne w 1967 r. na kwotę 6,5 mld zł i w 1968 r. — 6,5 mld zł.

8. Ocenia się, że w zakresie gospodarki nie uspołecznionej ogólna kwota nakładów na inwestycje wyniesie w 1967 r. 15,6 mld zł, co oznacza wzrost o 3,7% w porównaniu do przewidywanego wykonania planu na 1966 r., a w 1968 r. 16,5 mld zł, co oznacza wzrost o 5,7% w stosunku do planu na 1967 r., w tym nakłady na indywidualne budownictwo mieszkaniowe ludności wyniosą w 1967 r. 3,6 mld zł, a w 1968 r. — 4,1 mld zł.

9. Upoważnia się Radę Ministrów do wprowadzenia, w wyniku ostatecznego rozdziału robót budowlano-montażowych na 1967 r., niezbędnych zmian w podziale nakładów na działy gospodarki narodowej, gałęzie przemysłu i poszczególne województwa odpowiednio do możliwości wykonawczych przedsiębiorstw budowlano-montażowych.

B. Budownictwo.

1. W związku z założonym programem w zakresie inwestycji i remontów przewiduje się, że ogólne rozmiary robót budowlano-montażowych w gospodarce narodowej osiągną wielkość w 1967 r. 118,4 mld zł i wzrosną o 7,5% w porównaniu z przewidywanym wykonaniem planu na 1966 r., a w 1968 r. — 128,3 mld zł i wzrosną o 8,4% w porównaniu z planem na 1967 r.

2. Uwzględniając założenia i kierunki planu inwestycyjnego, podział produkcji budowlano-montażowej według systemów wykonawstwa powinien kształtować się następująco (w mld zł):

Wyszczególnienie	1967 r.	1968 r.	% %	
			1967 r. 1966 r.	1968 r. 1967 r.
Ogółem	118,4	128,3	107,5	108,4
w tym:				
przedsiębiorstwa budowlano-montażowe	87,1	95,2	108,9	109,3
system gospodarczy	19,0	19,9	105,3	104,8

3. W celu stworzenia najbardziej sprzyjających warunków realizacji założonego na lata 1967 i 1968 wzrostu produkcji budowlano-montażowej należy osiągnąć dalszą poprawę w gospodarowaniu materiałami budowlanymi, zwłaszcza w zakresie materiałów deficytowych, takich jak stal, drewno, materiały ściennie itp.

4. W związku z poważnym wzrostem zapotrzebowania na prefabrykaty betonowe i żelbetowe (w tym głównie na materiały ściennie) oraz potrzebę wytworzenia niezbędnych rezerw kruszywa budowlanego należy zapewnić maksymalny rozwój produkcji tych materiałów.

C. Kapitałne remonty.

Przewiduje się, że globalne nakłady na kapitałne remonty środków trwałych w gospodarce uspołecznionej wyniosą w 1967 r. 31,8 mld zł, co oznacza wzrost o 6,9% w porównaniu z przewidywanym wykonaniem planu na 1966 r., a w 1968 r. 34,1 mld zł, co oznacza wzrost o 7,2% w stosunku do planu na 1967 r.

X. Geologia.

1. Ustala się, że wartość planowanych prac geologiczno-poszukiwawczych w 1967 r. wyniesie ponad 2.600 mln zł, co oznacza wzrost o 8% w stosunku do przewidywanego wykonania planu na 1966 r.

Dla realizacji badań podstawowych oraz bieżących potrzeb przemysłu przewiduje się wykonanie następujących robót:

wiercen mechanicznych w ilości	634 tys. mb.,
wiercen ręcznych w ilości	116 tys. mb.,
robót górniczych w ilości	11 tys. mb.,
prac geofizycznych na ogólną kwotę	569 mln zł.

2. Ustala się następujące ważniejsze zadania w planie na 1967 r. w zakresie prac geologiczno-poszukiwawczych:

- poważny rozwój prac dotyczących problematyki bituminów i związanych z tym prac geofizycznych, głównie sejsmicznych,
- intensyfikację poszukiwań złóż rud cynku i ołowiu, soli potasowych i niektórych surowców chemicznych (siarki, barytów),
- prace badawcze nad wyjaśnieniem węglonośności obszaru lubelskiego i wytypowanie rejonów dla prac poszukiwawczych w celu opracowania pierwszych dokumentacji zasobów w kategorii C₂ w latach 1969 i 1970.

3. W 1968 r. należy wykonać około 830 tys. mb. wiercen i robót górniczych oraz prac geofizycznych ogólnej wartości około 2.900 mln zł.

XI. Gospodarka wodna i ochrona powietrza atmosferycznego przed zanieczyszczeniem.

A. Gospodarka wodna.

1. W latach 1967 i 1968 w zakresie gospodarki wodnej należy zapewnić następujące ważniejsze efekty:

- produkcja wody w zakładach przemysłowych i komunalnych wzrosła w 1967 r. o około 350 mln m³, co stanowi wzrost w porównaniu do przewidywanego wykonania planu na 1966 r. o około 5%, a w 1968 r. o około 400 mln m³, tj. wzrosła o około 5% w porównaniu do planu na 1967 r.,
- ilość ścieków oczyszczonych zwiększyła się w 1967 r. o około 100 mln m³, co stanowi wzrost w porównaniu do przewidywanego wykonania planu na 1966 r. o około 5%, a w 1968 r. o około 160 mln m³, tj. wzrosła o około 9% w porównaniu do planu na 1967 r.,
- uregulowanych i odbudowanych zostanie rzek i kanałów: w 1967 r. około 1.850 km, a w 1968 r. około 1.900 km,
- wybuduje się nowych i odbuduje w 1967 r. około 110 km wałów przeciwpowodziowych, a w 1968 r. około 210 km.

Ponadto należy przekazać do eksploatacji w 1968 r. zbiornik wodny w Solinie na rzece Sanie o pojemności użytkowej około 300 mln m³ wraz z elektrownią wodną o mocy 120 MW.

2. W zakresie budownictwa wodnego, realizowanego przez Centralny Urząd Gospodarki Wodnej, należy przede wszystkim w 1967 r. kontynuować budowę stopnia wodnego we Włocławku na rzece Wiśle i zbiornika wodnego w Głębinowie na rzece Nysie Kłodzkiej oraz rozpocząć budowę zbiornika wodnego w Czarnem na rzece Wiśle.

B. Ochrona powietrza atmosferycznego przed zanieczyszczeniem.

Dla wykonania zadań w zakresie ochrony powietrza atmosferycznego przed nadmiernym zanieczyszczeniem przewiduje się nakłady inwestycyjne w wysokości około 440 mln zł w 1967 r. i około 520 mln zł w 1968 r.

XII. Rozwój nauki i techniki.

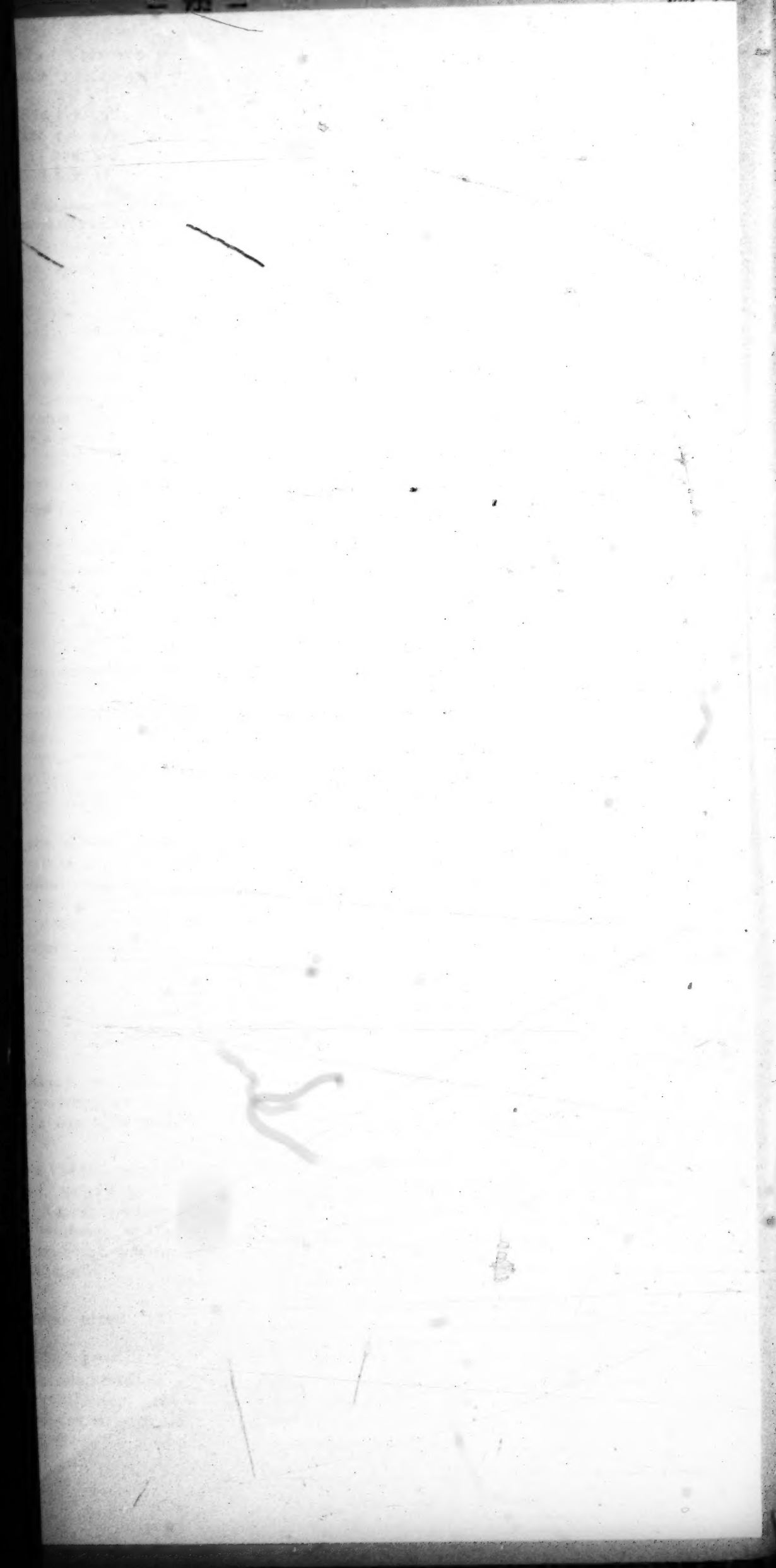
W latach 1967 i 1968 należy zapewnić dalsze wydajne zmiany jakościowe w technice wytwarzania oraz zapewnić dalszy rozwój prac naukowo-badawczych w dziedzinie przygotowania nowej techniki oraz prac podstawowych, teoretycznych i doświadczalnych w zakresie nauk matematyczno-przyrodniczych i społecznych.

Należy kontynuować ważniejsze prace podstawowe, w szczególności w zakresie:

- fizyki ciała stałego, uwzględniając zwłaszcza prace nad otrzymywaniem materiałów najwyższej czystości, prace w dziedzinie fizyki dielektryków i magnetyków, badania w niskich temperaturach i silnych polach magnetycznych,
- fizyki jądrowej oraz fizyki wysokich energii i cząstek elementarnych ze szczególnym uwzględnieniem fizyki reaktorowej,
- fizyki technicznej, zwłaszcza w zakresie problemów stanowiących naukowo-techniczną podbudowę elektroniki,
- cybernetyki technicznej z uwzględnieniem teorii układów sterowania, teorii niezawodności, symulacji i modelowania struktur cybernetycznych,
- katalizy chemicznej, chemii i fizykochemii polimerów, chemii jądrowej, zwłaszcza paliw jądrowych i badań wpływu promieniowania na materię, biochemii i biofizyki, zwłaszcza z uwzględnieniem biosyntezy białka i kwasów nukleinowych, oraz informatyki genetycznej.

Szczególny nacisk należy położyć na dalszą synchronizację prac w dziedzinie przygotowania nowej techniki z pracami wdrożeniowymi w przemyśle. W tym zakresie należy kontynuować zarówno prace badawcze doświadczalne i konstrukcyjne, jak i prace związane z wprowadzeniem nowej techniki w oparciu o uzyskane wyniki zakończonych prac naukowo-badawczych i technicznych. W tym zakresie należy w szczególności:

- rozwijać produkcję przemysłową podstawowego asortymentu elementów automatyki pneumatycznej, hydraulicznej, a w szczególności elektrycznej, opartej na nowoczesnych podzespołach elektronicznych,
- rozszerzyć automatyczną regulację w podstawowych gałęziach gospodarki narodowej, zwłaszcza w energetyce, hutnictwie, chemii, górnictwie, przemyśle materiałów budowlanych i spożywczym,
- opracowywać nowoczesne systemy automatycznej regulacji, oparte na zastosowaniu elektronicznych maszyn cyfrowych,
- oprzeć projekty automatyki, w nowych i zmodernizowanych zakładach przemysłowych, na elementach i układach produkcji krajowej,
- zwiększać liczbę linii automatycznych i obrabiarek programowych w produkcji wielkoseryjnej i podnosić ich sprawność,
- w dziedzinie elektroniki skierować prace na opracowanie nowoczesnych technologii wytwarzania przyrządów półprzewodnikowych, poszukiwanie i otrzymywanie nowych materiałów półprzewodnikowych, podwyższenie niezawodności i trwałości lamp elektronowych, udoskonalenie i zminiaturyzowanie podzespołów elektronicznych, opracowanie nowoczesnych materiałów magnetycznych i dielektrycznych, opracowanie i wdrożenie techniki cienkowarstwowej w wykonywaniu podzespołów elektronicznych,
- w dziedzinie elektroniki kwantowej (laserów) rozszerzyć prace badawcze, techniczne i technologiczne, zmierzające do opanowania podstaw fizycznych i materiałowych, warunkujących budowę efektywnych i ekonomicznych urządzeń kwantowych,

- w dziedzinie telekomunikacji prowadzić prace nad zwiększeniem krotności wykorzystania torów telefonicznych, a zwłaszcza nad systemem 300-krotnym, opracowaniem systemu łączeniowego cechownikowo-rejestrowego, opartego na wybierakach krzyżowych, elektronizacją urządzeń łączeniowych, oraz opracować i uruchomić produkcję nowoczesnych morskich radiolokatorów nawigacyjnych,
- w dziedzinie elektronicznej techniki obliczeniowej rozszerzyć prace badawczo-konstrukcyjne dotyczące zwłaszcza jednostek centralnych i technik realizacyjnych, urządzeń pamiętających, systemów programowania i kodowania maszyn cyfrowych, organizacji maszyn cyfrowych i systemów oraz zastosowania maszyn matematycznych do rozwiązywania problemów naukowych i przetwarzania danych w planowaniu i zarządzaniu oraz rozwijać produkcję nowych typów elektronowych maszyn matematycznych,
- w dziedzinie konstrukcji maszyn i urządzeń oraz środków transportu przygotować i opanować produkcję nowych typów maszyn i urządzeń dorównujących światowemu poziomowi technicznemu, a zwłaszcza rozszerzyć produkcję lokomotyw spalinowych, rozwijać produkcję nowych szeregów silników wysokoprężnych trakcyjnych, przemysłowych i okrętowych, podjąć produkcję szeregu nowych konstrukcji maszyn ciężkich, w nowo opracowanych konstrukcjach zapewnić wysoką wydajność, sprawność, niezawodność działania, obniżenie ciężarów oraz technologiczność konstrukcji,
- w szerszym stopniu wykorzystać unifikację jako metodę normalizacyjną dla podniesienia poziomu organizacyjnego produkcji oraz stworzenia warunków dla specjalizacji przez optymalizację asortymentów rodzajów maszyn i urządzeń, typizację, unifikację oraz agregatyzację elementów i zespołów powtarzalnych i ogólnie stosowanych w projektowaniu i budowie maszyn,
- w zakresie technologii przemysłu maszynowego przyspieszyć opracowanie i wdrożenie dokładnych bezwzględnych metod wytwarzania półfabrykatów oraz precyzyjnych i wydajniejszych sposobów wykańczania wyrobów finalnych.

Szczególnie ważne zadania należy realizować na odcinku mechanizacji prac ciężkich i precyzyjnych, a zwłaszcza prac ziemnych w budownictwie, melioracjach i rolnictwie oraz w transporcie wewnątrzzakładowym pionowym i poziomym w drodze doskonalenia zestawów maszyn oraz wprowadzenia typizacji i unifikacji rozwiązań konstrukcyjnych. Należy opracować przyszłościową koncepcję mechanizacji prac rolnych, ustalić ilości i typowymiary maszyn dla mechanizacji procesów produkcyjnych w rolnictwie.

W przemyśle elektrotechnicznym należy rozszerzyć zakres prac badawczych związanych z rozszerzeniem bazy materiałowej, a zwłaszcza materiałów izolacyjnych na bazie żywic syntetycznych, materiałów metalowo-ceramicznych na styki i materiałów magnetycznych na bazie ferrytów baru.

W zakresie pokojowego wykorzystania energii jądrowej należy rozwijać w wybranych kierunkach prace badawcze w ścisłym powiązaniu z zastosowaniem w praktyce. Należy zwłaszcza kontynuować działalność w zakresie zastosowań aparatury i metod izotopowych defektoskopii, geofizyki, analizy radiometrycznej i chemii radiacyjnej w gospodarce narodowej.

Dla zrealizowania tych celów należy zaopatrzyć instytucje badawcze i zakłady przemysłowe związane z techniką jądrową w niezbędną aparaturę i narzędzia badawcze, a w szczególności zakończyć modernizację reaktora „Ewa” podnoszącą jego moc. Szczegółnej opiece należy poddać przed-

sięwzięcia związane z ochroną przed promieniowaniem jonizującym.

W hutnictwie żelaza i stali należy:

- wprowadzić stosowanie pyłu węglowego w procesie wielkopiecowym,
- opracować i wprowadzić automatyczną regulację dozowania składników mieszanek spiekalnich i procesu spiekania rud,
- opanować tlenowo-konwertorowy proces wytapiania stali i zintensyfikować za pomocą tlenu proces wytapiania stali w piecach martenskich,
- rozszerzyć asortyment i doskonalić proces ciągłego odlewania stali,
- wprowadzić wagi tensometryczne dla kontroli ciężaru wlewków, optymalizację rozdziału zamówień pomiędzy walcownie bruzdowe i optymalizację cięcia półwyrobów i wyrobów walcowanych,
- rozszerzyć zakres produkowanych kształtowników ekonomicznych.

W hutnictwie metali nieżelaznych należy wdrożyć nowe metody wzbogacania rud miedzi i udoskonalić procesy ich hutniczego przerobu. Należy również opanować proces produkcji tlenku cynku w piecach przewalowych o długości 95 m oraz proces produkcji cynku i ołowiu w piecach szybowych.

W zakresie transportu należy:

- opracować program optymalnego rozwoju perspektywnego transportu morskiego, portów morskich i morskich stoczní remontowych,
- ustalić warunki techniczno-eksploatacyjne dla nawierzchni i taboru kolejowego w celu zwiększenia szybkości przewozów kolejowych, a także opracować dalsze rozwiązania dla stosowania automatyzacji, elektronizacji i telemekaniczacji urządzeń zabezpieczenia i sterowania ruchu kolejowego, jak też miniaturyzacji urządzeń,
- prowadzić dalsze prace nad mechanizacją robót oraz kontynuować uruchomienie produkcji maszyn do robót drogowych, kolejowych i mostowych,
- ustalić program rozwoju lotniczych usług gospodarczych w leśnictwie i rolnictwie, jak też opracować wytyczne rozbudowy lotnisk dla komunikacji międzynarodowej i krajowej.

W górnictwie należy zapewnić dalszą koncentrację wydobycia i wzrostu wydajności w drodze doboru optymalnych parametrów kopalń, pól i przodków eksploatacyjnych, rozszerzenia mechanizacji procesów wybierania, ładowania, obudowy, odstawy oraz modernizacji transportu dolowego i pionowego. Należy osiągnąć dalszy wydajny postęp w zwalczaniu zagrożeń naturalnych. W górnictwie odkrywkowym należy rozwiązać zagadnienia lepszego wykorzystania urządzeń kopalń odkrywkowych, a zwłaszcza układów karku — taśmociąg — zwałowarka.

W zakresie nowych technologii górniczych należy kontynuować prace związane z podziemnym wytapianiem siarki poprzez otwory wiertnicze ze złoża w Grzybowie, rozpocząć podziemne wytapianie siarki w złożu w Jeziorku. Należy doskonalić technologię przerobu krajowych surowców bentonitowych dla odlewnictwa, wiertnictwa, przemysłu chemicznego i rolnictwa. Przy poszukiwaniach ropy naftowej należy opanować metody opróbowania odwiertów o głębokości 2,5—4,0 km.

W dziedzinie przemysłu chemicznego należy przede wszystkim zapewnić szybki postęp techniki w drodze dalszej intensyfikacji i modernizacji produkcji oraz zapewnić szerszy wachlarz asortymentowy produktów przez przygotowanie warunków do rozwoju produkcji nowych wyrobów w zakresie:

- chemicznego przerobu ropy naftowej, ze szczególnym

uwzględnieniem uszlachetniania produktów naftowych, paliw silnikowych i olejów napędowych, otrzymywania wysokiej klasy olejów smarowych, a także uruchomienia produkcji petrochemicznych surowców, jako bazy do rozwoju tworzyw sztucznych, włókien syntetycznych, detergentów, lakierów itp., węglowodorów olefinowych, węglowodorów aromatycznych (benzen, toluen, ksyleny), opracowania technologicznego procesów otrzymywania bezwodnika masełowego, kwasu tereftalowego z toluenu, kwasów karbonowych, estrów kwasu akrylowego, amin aromatycznych i alifatycznych, izocyjanianów, poliesterów i polietarów, dlanu;

- nowych metod wydobywania i przerobu rudy siarkowej,
- środków ochrony roślin, a w szczególności związków fosforoorganicznych o selektywnym działaniu i krótkotrwałym okresie pozostawania w glebie (zoocydy), synergików zwiększających efekty stosowania zoocydów, preparatów grzybobójczych o działaniu układowym i kuratywnym, herbicydów działających wybiórczo na poszczególne gatunki roślin,

- tworzyw termoplastycznych o wyższych parametrach wytrzymałości temperaturowej, mechanicznej itp., poliolefinów, tworzyw do specjalnych technicznych zastosowań, zwłaszcza poliwęglanów, zastępujących materiały do celów elektroizolacyjnych, pentonu do celów antykorozyjnych, żywic poliestrowych termoodpornych, samogasnących, dla nowych typów lakierów poliestrowych, żywic poliuretanowych jako bazy do szerokiego asortymentu lakierów, klejów, pianek i kauczków oraz do produkcji nowoczesnych izolacji elektrycznych,

- nowych włókien syntetycznych, w tym opracowanie włókien poliuretanowych jako materiału przewyższającego własnościami użytkowymi włókna gumowe.

W zakresie przetwórczej wysokowartościowej produkcji organicznej należy w szczególności przyspieszyć badania i przygotować wdrożenia nowych asortymentów środków pomocniczych dla włókiennictwa i przemysłu skórzanego, dla tworzyw sztucznych i przemysłu gumowego itp.

W zakresie środków leczniczych należy przeprowadzić badania nad:

- antybiotykami ze szczególnym uwzględnieniem otrzymywania wysokowydajnych szczepów fermentacji i opracowania technologii półsyntetycznych antybiotyków o lepszych własnościach terapeutycznych,
- lekami psychotropowymi i układu krążenia — zmierzające do wprowadzenia z jednej strony w lecznictwie znanych preparatów w światło i z drugiej — do opracowania nowych środków leczniczych.

Należy przyspieszyć i rozwinąć dotychczasowy zakres prac teoretycznych i eksperymentalnych nad katalizatorami. Należy opracować metody badań kinetyki procesów dla projektowania przemysłowych naczyń reakcyjnych na podstawie badań laboratoryjnych.

Należy rozwinąć szerokie prace eksperymentalne w zakresie inżynierii chemicznej i automatyzacji procesów chemicznych w celu stworzenia podstaw do projektowania procesów i aparatury chemicznej, zautomatyzowanych, o wysokiej sprawności.

Unowocześnianie techniki budownictwa należy osiągnąć w drodze udoskonalenia uprzemysłowionych metod wykonawczych i poprawy jakości budowlanej, zwłaszcza przez:

- rozwijanie metod wznoszenia budynków z prefabrykowanych elementów wielkowymiarowych i równoległe doskonalenie uprzemysłowionych metod budownictwa monolitycznego, a także unowocześnienie budownictwa tradycyjnego,

- stopniowy wzrost zmechanizowania wszystkich rodzajów robót budowlano-montażowych,
- szersze wprowadzenie nowoczesnych materiałów lekkich, zwłaszcza lekkich kruszyw sztucznych i naturalnych, a w tym odpadów przemysłowych, jak żużel i pyłów dymnicowych, a także materiałów z tworzyw sztucznych.

W przemyśle materiałów budowlanych należy zapewnić unowocześnienie asortymentów, zwiększenie produkcji i poprawienie ich jakości, w szczególności przez:

- uzyskanie cementów wysokich marek i cementów specjalnych,
- uszlachetnienie kruszyw naturalnych i zwiększenie produkcji kruszyw sztucznych,
- poprawienie jakości betonów komórkowych i skrócenie cyklu autoklawizacji,
- wykorzystanie odpadów przemysłowych w produkcji materiałów budowlanych i w budownictwie bezpośrednio.

W przemyśle lekkim należy:

- uruchomić i rozszerzyć produkcję nowych asortymentów wyrobów odzieżowych i technicznych z krajowych włókien syntetycznych: poliestrowych, poliakrylonitrylowych i poliamidowych,
- wprowadzić i rozszerzyć nowe postępowe procesy technologiczne, jak: technologie wytwarzania włókien, przedz teksturowanych, produkcję włóknistej skóry podpodszewkowej i sztucznej skóry typu „Skai”, laminowanie skór, metodę 1 1/2-kąpielowego garbowania skór, metody szlachetnego wykańczania tkanin i skór.

W rolnictwie należy przyspieszyć pracę i wdrożyć do praktyki wyniki badań dotyczących w szczególności:

- podniesienia produktywności gleb uprawnych przez wykonawstwo drenów oraz deszczowanie upraw zielonych, sadów, upraw warzywnych i jagodowych,
- zwiększenia efektywności nawozów i techniki stosowania wysokich dawek, zwłaszcza nawozów skoncentrowanych i wieloskładnikowych,
- integracji metod chemicznych i biologicznych w ochronie roślin, doboru odpowiednich pestycydów oraz metod zapobiegających toksycznemu działaniu środków chemicznych na środowisko oraz zdrowotność ludzi i zwierząt,
- doskonalenia ras zwierząt gospodarskich przez ulepszenie ras oraz opracowanie i wdrożenie racjonalnych metod żywienia zwierząt przy zastosowaniu mieszanek i koncentratów paszowych oraz pasz własnych gospodarstwa.

Należy przyspieszyć wprowadzanie do produkcji rolnej nowych, intensywnych i odpornościowych odmian materiałów kwalifikowanych, w szczególności pszenicy, żyta i ziemniaków.

W przemyśle drzewnym i celulozowo-papierniczym należy bardziej intensywnie wykorzystywać drobnicę leśną i drewno małowartościowe z szerszym uwzględnieniem gatunków liściastych i odpadów. W zakresie ulepszania technologii produkcji wyrobów i półwyrobów z drewna należy położyć szczególny nacisk na rozwijanie ulepszonych i nowych wydajnych technologii produkcji mas włóknistych oraz rozwijanie ulepszonych nowych metod wytwarzania, przetwarzania i uszlachetniania papieru. Należy opracować nowe metody i środki konserwacji drewna i wyrobów z drewna z uwzględnieniem zwiększenia trwałości wyrobów.

W ramach prac nad doskonaleniem systemu planowania i zarządzania należy sukcesywnie wprowadzać metody ma-

tematyczne i elektroniczną technikę obliczeniową do zarządzania jednostkami gospodarczymi oraz rozwijać metody optymalizacyjne w skali przedsiębiorstwa i branży dla przygotowania kompleksowych rachunków optymalizacyjnych w praktyce zarządzania.

XIII. Dochód narodowy.

Zakłada się, że dochód narodowy wytworzony wzrośnie w 1967 r. o około 3,4% w porównaniu z przewidywanym poziomem 1966 r.

Podstawowym elementem wzrostu dochodu narodowego powinien być dalszy wzrost produkcji czystej przemysłu uspołecznionego o 7,3%. W konsekwencji udział przemysłu w tworzeniu dochodu narodowego powinien się zwiększyć z 47,7% w 1966 r. do 49,5% w 1967 r.

Zakłada się, że dochód narodowy do podziału wzrośnie w tempie wolniejszym i będzie w 1967 r. o około 2,6% wyższy niż w 1966 r.

Zakłada się, że spożycie dóbr konsumpcyjnych przez ludność wzrośnie w 1967 r. w porównaniu z poziomem osiągniętym w 1966 r. o około 4,2%, co w przeliczeniu na 1 mieszkańca oznacza wzrost o około 3,1%. Zadania te powinny być osiągnięte przez wzrost spożycia dóbr konsumpcyjnych z dochodów osobistych ludności o około 3,9% oraz wzrost o około 7,6% spożycia dóbr konsumpcyjnych związanych z świadczeniami bezpośrednio dla ludności usługami niematerialnymi ze środków budżetu Państwa, uspołecznionych przedsiębiorstw i innych jednostek gospodarki uspołecznionej. Jednocześnie zakłada się, że spożycie naturalne ludności utrzyma się w zasadzie na poziomie istniejącym w 1966 r.

Dochody pieniężne ludności, zapewniające osiągnięcie planowanego wzrostu spożycia dóbr konsumpcyjnych, powinny wzrosnąć w 1967 r. o 7,0% w porównaniu do przewidywanego wykonania planu 1966 r.

Zakłada się, że akumulowana część dochodu narodowego wyniesie w 1967 r. 136,6 mld zł, czyli 23,9% dochodu narodowego do podziału wobec 24,9% w przewidywanym wykonaniu planu 1966 r.

Inwestycje netto wyniosą w 1967 r. 106,3 mld zł, co oznacza wzrost w porównaniu z przewidywanym wykonaniem planu 1966 r. o 7,9% oraz wzrost udziału w dochodzie narodowym z 17,7% w 1966 r. do 18,6% w 1967 r.

Przyrost zapasów i rezerw w gospodarce narodowej zakłada się na 1967 r. w wysokości 30,3 mld zł, czyli 5,3% dochodu narodowego do podziału wobec 7,3% w przewidywanym wykonaniu planu 1966 r.

XIV. Rozwój gospodarczy województw.

Zakłada się, że w 1967 r. w wyniku konsekwentnego stosowania założeń polityki prawidłowego rozmieszczenia sił wytwórczych w kraju powinien być osiągnięty dalszy postęp w łagodzeniu dysproporcji tempa rozwoju gospodarczego poszczególnych województw. Wyższe od przeciętnej krajowej wskaźniki wzrostu liczby zatrudnionych w gospodarce uspołecznionej poza rolnictwem zostaną osiągnięte między innymi w województwach: szczecińskim, warszawskim, rzeszowskim, koszalińskim i łódzkim.

W przekroju wojewódzkim zakłada się osiągnięcie w 1967 r. następujących wskaźników wzrostu zatrudnienia w gospodarce uspołecznionej poza rolnictwem (w tys. osób):

Lp.	Wyszczególnienie	Stan na				% 1967	
		31.XII.1966 r.		31.XII.1967 r.		% 1966	
		ogółem	w tym przemysł	ogółem	w tym przemysł	ogółem	w tym przemysł
	Polska — ogółem	8290,0	3660,0	8425,4	3767,6	102,8	102,9
1	m. st. Warszawa	675,0	213,0	681,2	217,0	100,9	101,9
2	m. Kraków	275,0	102,0	282,9	104,5	102,9	102,4
3	m. Łódź	368,0	212,0	376,3	215,0	102,2	101,4
4	m. Poznań	217,0	87,0	224,4	89,2	103,4	102,5
5	m. Wrocław	216,0	87,0	224,7	90,7	104,0	104,2
6	woj. białostockie	195,0	58,0	200,7	59,5	102,9	102,6
7	„ bydgoskie	416,0	183,0	429,2	190,0	103,2	103,0
8	„ gdańskie	406,0	153,0	420,4	159,5	103,5	104,2
9	„ katowickie	1371,0	796,0	1399,7	810,0	102,1	101,7
10	„ kieleckie	363,0	165,0	375,1	171,5	103,3	103,9
11	„ koszalińskie	165,0	46,0	170,9	47,7	103,6	103,7
12	„ krakowskie	422,0	207,0	433,5	213,0	102,7	102,9
13	„ lubelskie	317,0	103,0	327,0	108,0	103,1	104,0
14	„ łódzkie	315,0	164,0	326,1	170,7	103,5	104,1
15	„ olsztyńskie	183,0	47,0	188,5	48,8	103,0	103,0
16	„ opolskie	278,0	135,0	287,1	139,4	103,3	103,2
17	„ poznańskie	388,0	163,0	400,6	169,4	103,2	103,9
18	„ rzeszowskie	340,0	139,0	353,1	146,0	103,8	105,0
19	„ szczecińskie	241,0	79,0	250,5	81,5	103,9	103,2
20	„ warszawskie	359,0	139,0	372,7	145,5	103,8	104,7
21	„ wrocławskie	551,0	289,0	564,8	294,5	102,5	101,9
22	„ zielonogórskie	229,0	93,0	236,0	96,2	103,0	103,4

Zakłada się, że nakłady inwestycyjne grupy „A”, realizowane w gospodarce uspołecznionej, osiągną w 1967 r. w poszczególnych województwach następujące wskaźniki wzrostu (w mld zł):

Lp.	Wyszczególnienie	1966 r.	1967 r.	1968 r.	% 1967	
					% 1966	
					1966 r.	1967 r.
	Polska — ogółem	124,5	135,8	148,1	109,1	109,0
1	m. st. Warszawa	8,5	8,6	8,1	100,9	95,1
2	m. Kraków	4,3	4,6	4,2	107,2	90,5
3	m. Łódź	2,6	2,9	3,2	113,3	112,5
4	m. Poznań	1,7	1,8	1,9	104,9	106,2
5	m. Wrocław	1,6	1,7	1,9	104,9	113,4
6	woj. białostockie	2,4	2,8	3,0	113,6	107,6
7	„ bydgoskie	6,0	6,7	7,6	111,5	114,1
8	„ gdańskie	5,8	6,3	7,2	108,3	114,1
9	„ katowickie	18,2	18,5	20,7	101,7	111,0
10	„ kieleckie	4,4	4,8	5,1	107,3	107,3
11	„ koszalińskie	2,7	3,1	3,6	116,3	115,5
12	„ krakowskie	6,7	6,9	7,1	102,2	102,3
13	„ lubelskie	5,7	6,4	6,3	111,6	90,7
14	„ łódzkie	3,9	4,6	5,4	117,4	117,0
15	„ olsztyńskie	3,2	3,3	3,3	102,9	90,6
16	„ opolskie	4,2	3,9	4,3	93,6	100,7
17	„ poznańskie	8,2	7,6	7,9	93,1	103,4
18	„ rzeszowskie	5,3	5,8	6,4	111,4	110,9
19	„ szczecińskie	5,2	5,2	6,2	99,3	120,4
20	„ warszawskie	7,3	8,2	8,9	111,5	108,2
21	„ wrocławskie	6,8	7,4	8,5	109,7	114,2
22	„ zielonogórskie	2,6	3,6	4,0	136,7	112,0
23	Nie zlokalizowane	7,1	11,1	13,2	—	—

Zakłada się, że wartość produkcji globalnej przemysłu uspołecznionego osiągnie w 1967 r. w poszczególnych województwach następujące wskaźniki wzrostu (w mld zł):

Lp.	Wyszczególnienie	1966 r.	1967 r.	% 1967 1966 r.
	Polska — ogółem	790,4	839,2	106,2
1	m. st. Warszawa	80,7	83,6	103,7
2	m. Kraków	31,9	33,9	106,3
3	m. Łódź	41,0	42,5	103,6

Lp.	Wyszczególnienie	1966 r.	1967 r.	% 1967 r. 1966 r.
4	m. Poznań	20,3	21,9	106,8
5	m. Wrocław	22,9	24,4	106,4
6	wuj. białostockie	11,0	12,2	111,1
7	" białogrodzkie	44,3	47,4	106,8
8	" gdańskie	37,1	39,4	106,3
9	" katowickie	164,2	168,6	102,7
10	" kieleckie	29,7	32,3	109,4
11	" kozłowski	8,4	9,0	107,9
12	" krakowskie	43,9	47,3	107,6
13	" lubelskie	23,6	26,5	112,5
14	" łódzkie	28,1	30,0	105,9
15	" olsztyńskie	10,1	11,0	109,6
16	" opolskie	30,8	33,2	107,9
17	" poznańskie	35,2	37,8	107,3
18	" rzeszowskie	31,3	33,8	108,2
19	" szczecińskie	17,5	18,6	106,4
20	" warszawskie	31,9	34,9	109,4
21	" wrocławskie	55,8	59,0	105,7
22	" zielonogórskie	20,2	21,5	106,6
23	Zrzeszenia nakładcze	0,15	0,17	109,7

Uwaga: Wartość produkcji Centralnego Związku Spółdzielni Mleczarskich wyliczono metodą zakładową.

XV. Postanowienia końcowe.

Sejm Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej podejmując niniejszą uchwałę upoważnia Radę Ministrów do:

- 1) ustalania na podstawie niniejszej uchwały szczegółowych zadań planowych dla poszczególnych ministerstw, prezydentów wojewódzkich rad narodowych oraz innych dziedzin gospodarki narodowej,
- 2) dokonywania w ciągu roku, w razie istotnych i uzasadnionych ekonomicznie konieczności i potrzeb, zmian w planach szczegółowych w stosunku do postanowień niniejszej uchwały, mając na uwadze zachowanie proporcji planu.

Marszałek Sejmu: w z. J. K. Wende

Wicemarszałek Sejmu

339

UCHWAŁA SEJMU POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

z dnia 20 grudnia 1966 r.

w sprawie zatwierdzenia sprawozdania Rządu z wykonania narodowego planu gospodarczego w 1965 r., sprawozdania Rządu z wykonania budżetu Państwa za okres od 1 stycznia do 31 grudnia 1965 r. oraz w sprawie udzielenia Rządowi absolutorium za ten okres.

1. Sejm Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej zatwierdza sprawozdanie Rządu z wykonania narodowego planu gospodarczego w 1965 r.

2. Sejm Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej zatwierdza sprawozdanie Rządu z wykonania budżetu Państwa za okres od 1 stycznia do 31 grudnia 1965 r.

3. Sejm Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej — zgodnie z wnioskiem Najwyższej Izby Kontroli — udziela Rządowi absolutorium za okres od 1 stycznia 1965 r. do 31 grudnia 1965 r.

Marszałek Sejmu: w z. J. K. Wende

Wicemarszałek Sejmu

340

ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 25 listopada 1966 r.

w sprawie dodatkowego wynagrodzenia dla lekarzy zatrudnionych w stacjach sanitarno-epidemiologicznych.

Na podstawie art. 24 i 31 ust. 2 ustawy z dnia 28 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce służby zdrowia (Dz. U. Nr 55, poz. 434

z późniejszymi zmianami) oraz § 10 ust. 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 maja 1966 r. w sprawie uposażenia lekarzy, lekarzy dentystów oraz innych pracowników

z wyższym wykształceniem, zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia (Dz. U. Nr 20, poz. 122) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy § 10 ust. 1—4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 maja 1966 r. w sprawie uposażenia lekarzy, lekarzy dentystów oraz innych pracowników z wyższym wykształceniem, zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia (Dz. U. Nr 20, poz. 122) rozciąga się

na lekarzy zatrudnionych w stacjach sanitarno-epidemiologicznych oraz Centralnej Bazie Sanitarno-Przeciwepidemicznej.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 października 1966 r.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: *J. Sztachelski*

341

ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 5 grudnia 1966 r.

w sprawie podwyższenia uposażenia podstawowego pracowników z wyższym wykształceniem zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia i spełniających warunki określone dla specjalistów.

Na podstawie art. 24 i 31 ust. 2 ustawy z dnia 28 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce w służbie zdrowia (Dz. U. Nr 55, poz. 434 z późniejszymi zmianami) oraz § 3 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 maja 1966 r. w sprawie uposażenia lekarzy, lekarzy dentystów oraz innych pracowników z wyższym wykształceniem, zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia (Dz. U. Nr 20, poz. 122) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Stawki miesięcznego uposażenia podstawowego określone dla lekarzy będących specjalistami I i II stopnia, a pobierane przez innych pracowników z wyższym wykształceniem, wykonujących w zakładach społecznych służby zdrowia czynności z zakresu analityki, podwyższa się:

- 1) o 200 zł dla pracowników spełniających warunki określone dla specjalistów I stopnia oraz
- 2) o 300 zł dla pracowników spełniających warunki określone dla specjalistów II stopnia.

2. W razie zatrudnienia pracownika w wymiarze mniejszym lub większym od pełnego etatu — kwota dodatkowego wynagrodzenia określonego w ust. 1 ulega odpowiedniemu zmniejszeniu lub zwiększeniu.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 października 1966 r.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: *J. Sztachelski*

342

ZARZĄDZENIE MINISTRA ŻEGLUGI

z dnia 12 grudnia 1966 r.

zmieniające zarządzenie z dnia 19 października 1965 r. w sprawie środków ratunkowych na statkach morskich.

Na podstawie art. 46 § 1 Kodeksu morskiego (Dz. U. z 1961 r. Nr 58, poz. 318) oraz § 5 pkt 1 rozporządzenia Ministra Żeglugi z dnia 26 marca 1964 r. w sprawie bezpieczeństwa statków morskich (Dz. U. z 1964 r. Nr 15, poz. 89 i z 1966 r. Nr 34, poz. 205) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Żeglugi z dnia 19 października 1965 r. w sprawie środków ratunkowych na statkach morskich (Monitor Polski Nr 56, poz. 293) wprowadza się następujące zmiany:

w § 15:

- a) w ust. 2 w zdaniu pierwszym po wyrazach „mniejszej niż 500 BRT” dodaje się wyrazy „lecz większej niż 250 BRT”;
- b) dodaje się nowy ust. 3 w brzmieniu:
„3. Statek VII kategorii o pojemności 250 BRT lub mniejszej powinien posiadać:

- 1) co najmniej 2 pneumatyczne tratwy ratunkowe o łącznej nośności wystarczającej dla 200% ogólnej liczby osób na statku,
- 2) środki ratunkowe przewidziane dla statku VIII kategorii w § 16 ust. 1 pkt 3—6, przy czym koła ratunkowe powinny odpowiadać warunkom określonym w § 16 ust. 3,
- 3) co najmniej 4 dodatkowe pasy ratunkowe.”

§ 2. Traci moc zarządzenie Ministra Żeglugi z dnia 21 marca 1950 r. o pasach i kołach oraz pływakach ratunkowych na polskich statkach morskich (Monitor Polski Nr A-65, poz. 762); jednakże ustalone tym zarządzeniem wymagania techniczne dotyczące pasów, kół i pływaków ratunkowych mają zastosowanie do statków określonych w § 23 zarządzenia Ministra Żeglugi z dnia 19 października 1965 r. do czasu upływu terminu ustalonego przez urząd morski zgodnie z tym przepisem dla każdego statku.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.
Minister Żeglugi: *J. Burakiewicz*

ZARZĄDZENIE PREZESA URZĘDU PATENTOWEGO POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

z dnia 7 listopada 1966 r.

w sprawie egzaminu na rzecznika patentowego.

Na podstawie art. 4 ust. 3 ustawy z dnia 21 kwietnia 1966 r. o rzecznikach patentowych (Dz. U. Nr 14, poz. 86) zarządza się, co następuje:

§ 1. Do egzaminu na stanowisko rzecznika patentowego może być dopuszczona osoba, która odpowiada wymaganiom określonym w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 21 kwietnia 1966 r. o rzecznikach patentowych (Dz. U. Nr 14, poz. 86) lub uzyskała w drodze wyjątku, na zasadach określonych w § 14 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 lipca 1966 r. w sprawie zadań i organizacji pracy rzeczników patentowych, wpis na listę rzeczników patentowych oraz zasad ich wynagradzania (Dz. U. Nr 32, poz. 194), zwolnienie od niektórych z tych wymagań.

§ 2. 1. Decyzję o dopuszczeniu do egzaminu wydaje Prezes Urzędu Patentowego Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, zwanego dalej Urzędem Patentowym, na wniosek ministerstwa (organu równorzędnego) lub prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) właściwego ze względu na zakład pracy, w którym kandydat jest lub będzie zatrudniony:

2. Do wniosku o dopuszczenie kandydata do egzaminu dołącza się teczkę akt osobowych zawierającą:

- 1) życiorys kandydata;
- 2) kwestionariusz osobowy, poświadczony przez zakład pracy;
- 3) odpis lub fotokopię 1 i 2 strony dowodu osobistego;
- 4) zaświadczenie o niekaralności;
- 5) dokument stwierdzający posiadanie wymaganego wykształcenia;
- 6) dokument stwierdzający ukończenie szkolenia kandydatów na rzeczników patentowych, uznanego przez Urząd Patentowy;
- 7) 3 fotografie legitymacyjne.

§ 3. Egzamin na rzecznika patentowego składa się przed Komisją Egzaminacyjną w Urzędzie Patentowym.

§ 4. 1. Komisja Egzaminacyjna, o której mowa w § 3, składa się z Prezesa Urzędu Patentowego jako przewodniczącego, jego zastępcy i co najmniej czterech członków.

2. Zastępcą przewodniczącego oraz członków Komisji Egzaminacyjnej wyznacza Prezes Urzędu Patentowego.

§ 5. Kandydat na rzecznika patentowego składa przed Komisją Egzaminacyjną, o której mowa w § 4, egzamin pisemny i ustny. Egzamin ustny odbywa się najpóźniej w ciągu trzech dni po egzaminie pisemnym.

§ 6. 1. Egzamin pisemny składa się z dwóch części.

2. Przedmiotem pierwszej części egzaminu pisemnego jest opracowanie typowego zgłoszenia patentowego lub opinii co do prawdziwości przedstawionego zgłoszenia patentowego albo zgłoszenia wzoru użytkowego pod względem treści i formy tego zgłoszenia.

3. Przedmiotem drugiej części egzaminu pisemnego jest opracowanie tematów z zakresu ochrony prawnej w Polsce wynalazków, wzorów użytkowych, wzorów zdobniczych i znaków towarowych.

4. Tematy zadań egzaminacyjnych określa Komisja Egzaminacyjna i odpowiednio je zabezpiecza. Komisja ta w razie potrzeby przygotowuje również materiały, na których podstawie mają być wykonane zadania egzaminacyjne.

5. Egzamin pisemny trwa najdłużej pięć godzin. W tym czasie osoba składająca egzamin powinna oddać opracowania bez względu na stan ich ukończenia.

6. Egzamin pisemny odbywa się w godzinach służbowych pod nadzorem członków Komisji Egzaminacyjnej, wyznaczonych przez przewodniczącego tej Komisji.

7. W czasie opracowywania zadań egzaminacyjnych Komisja Egzaminacyjna może zezwolić osobie składającej egzamin na korzystanie z tekstów przepisów prawnych.

8. Komisja Egzaminacyjna ocenia wyniki egzaminu pisemnego i na podstawie dokonanej oceny podejmuje uchwałę o dopuszczeniu kandydata do egzaminu ustnego.

§ 7. 1. Przedmiotem egzaminu ustnego jest znajomość wszystkich zagadnień związanych z działalnością rzecznika patentowego.

2. Przepisy § 6 ust. 4 i 7 mają tu odpowiednie zastosowanie.

§ 8. Uchwały Komisji Egzaminacyjnej zapadają zwykłą większością głosów. Przewodniczący Komisji głosuje ostatni. W razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

§ 9. Ocenę wyniku egzaminu pisemnego i ustnego określa się łącznie stopniami: bardzo dobry, dobry, dostateczny, niedostateczny.

§ 10. 1. Z przebiegu egzaminu sporządza się protokół.

2. Protokół egzaminacyjny podpisują przewodniczący i wszyscy biorący udział w egzaminie członkowie Komisji Egzaminacyjnej.

§ 11. Osoba, która złożyła egzamin, otrzymuje świadectwo zdania egzaminu według ustalonego wzoru.

§ 12. W razie niedopuszczenia do egzaminu ustnego z powodu uzyskania złej oceny z egzaminu pisemnego lub niedostatecznej łącznej oceny egzaminu (§ 9), Komisja Egzaminacyjna może wyznaczyć termin powtórnego ostatecznego egzaminu. Termin ten nie może być krótszy niż trzy miesiące i dłuższy niż jeden rok.

§ 13. Urząd Patentowy informuje o wyniku egzaminu organ, który zgłosił kandydata do egzaminu.

§ 14. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Urzędu Patentowego Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej: J. Czerwiński.

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne, Warszawa, al. Ujazdowskie 1/3.

Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa 34, ul. Powsińska 69/71 (skrzynka pocztowa nr 3).

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów w Zakładach Graficznych „Tamka”. Zakł. nr 1. Warszawa, ul. Tamka 3

